

САМО(БИ)ЛЕТ

КОМЕДИЯ ОТ ПИТЪР КУИЛТЪР

ПРЕВОД

МИХАЕЛА КАЦАРОВА

ДЕЙСТВАЩИ ЛИЦА:

СУЗАН

ЕКСЦЕНТРИЧНА, НЕБРЕЖНА И БЕЗКРАЙНО ПРИКАЗЛИВА-
60 ИЛИ 50 ГОДИШНА, В ЗАВИСИМОСТ ОТ АКТРИСАТА

МЯСТО НА ДЕЙСТВИЕТО

СЦЕНА ПЪРВА - ЛЕТИЩЕ

СЦЕНА ВТОРА - БАРА НА ХОТЕЛ В СИДНИ

СЦЕНА ТРЕТА - ГРАДИНАТА НА ХОТЕЛА ПРЕЗ НОЩТА

СЦЕНА ЧЕТВЪРТА - ЗАКЪТАНО ЗАЛИВЧЕ НА ПЛАЖА

СЦЕНА ПЕТА - БАЛНАТА ЗАЛА НА ХОТЕЛА

СЦЕНА ШЕСТА - БАРА НА ХОТЕЛА

СЦЕНА СЕДМА - ЛЕТИЩЕ

ПРОДЪЛЖИТЕЛНОСТ НА ДЕЙСТВИЕТО

НАЙ-ДОБРЕ Е ДА СЕ ИГРАЕ БЕЗ АНТРАКТ. ПРОДЪЛЖИТЕЛНОСТТА Е
ОКОЛО 1 1/2 ЧАСА. АКО ИМА АНТРАКТ НАЙ-ДОБРЕ Е ДА Е СЛЕД
СЦЕНА 3

СЦЕНА ПЪРВА

СВИРИ МУЗИКА – ФРАНК СИНАТРА „COME FLY WITH ME“. ЛЕТИЩЕ .
РЕДИЦА ПЛАСТМАСОВИ СТОЛОВЕ. АВТОМАТ ЗА КАФЕ В ЪГЪЛА.
ВЛИЗА СЮЗАН БОСА, ТОКУ-ЩО Е ПРЕМИНАЛА ПРЕЗ ЛЕТИЩНАТА
ПРОВЕРКА. ИЗЛИЗА НА СЦЕНАТА НОСЕЙКИ ГОЛЯМА
ПЛАСТМАСОВА КУТИЯ В КОЯТО СА САКОТО Й, ДАМСКАТА Й ЧАНТА,
БИЖУТА, ЧАНТА ЗА РЪЧЕН БАГАЖ, ЧАСОВНИК, БИЛЕТА И
ПАСПОРТА Й. ВЪВ ВСЯКА РЪКА НОСИ ПО ЕДНА ОБУВКА. КОЛАНА Й
ВИСИ ОТ УСТАТА. СЮЗАН Е СТРАННО ИЗГЛЕЖДАЩА ЖЕНА НА 60
ИЛИ 50 ГОДИНИ (ЗАВИСИ ОТ АКТРИСАТА, КОЯТО ИЗПЪЛНЯВА
РОЛЯТА) С МНОГО ЛОШ ВКУС ЗА ДРЕХИ И ОЩЕ ПО- ЛОША
ПРИЧЕСКА. ИМА МАЛКО ГРИМ И НЕ ПОЛАГА НИКАКВО УСИЛИЕ ДА
ИЗГЛЕЖДА ПРИВЛЕКАТЕЛНА. ВЪПРЕКИ, ЧЕ Е ИЗПЪЛНЕНА С
ЖИВОТ, НА ПРЪВ ПОГЛЕД ИЗГЛЕЖДА КАТО ЖЕРТВА НА ЖИВОТА.
ТЪЖНА И НЕЛЕПА, ИЛИ БЕЗУМНО ЕКСЦЕНТРИЧНА, ЗАВИСИ ОТ
ВАШАТА ГЛЕДНА ТОЧКА. ТЯ СЕ СПЪВА, ЗАЛИТА И ЗА МАЛКО ДА
ПАДНЕ. КОГАТО УСПЯВА ДА ЗАПАЗИ РАВНОВЕСИЕ, ТЯ КАЗВА БЕЗ
ДА СЕ ОБРЪЩА КОНКРЕТНО КЪМ НЯКОЙ –

Ей, ме на!!

ХВЪРЛЯ ВСИЧКИТЕ СИ ВЕЩИ НА ЗЕМЯТА, ВАДИ КОЛАНА ОТ
УСТАТА СИ. ОБРЪЩА СЕ КЪМ ВЪОБРАЖАЕМ ПЪТНИК, КОЙТО СЕ
ПРЕДПОЛАГА, ЧЕ Е СЕДНАЛ НАБЛИЗО

Чувствам се така, все едно вече съм изминала половината път. Голямо
изпитание, нали. Мисля, че всичкото това е една конспирация. Всички
тези проверки по летищата. Цялото това нещо се прави с една едничка
цел – да те унижи и да те накара да изхарчиш половината си

спестявания за бутилка вода. Ама пък, това не трябва да разваля кефата ти, нали така. Нямах да имам нищо против, ако бързо ме бяха обискирали (обарали) – ама де такъв късмет.

ЗАСМИВА СЕ. СЛАГА СИ ОБУВКИТЕ.

А аз и обичам мъже в униформа. Трябваше да сваля всичко – колана, бижутата, часовника, гердана. За момент си помислих, че ме ограбват! След това трябваше да сложа всичко в пластмасова кутия, да сваля обувките си и с маршова стъпка да мина, когато ми направят знак. Сигурна съм, че правят точно това, когато те вкарват в затвора.Само дето охраната там е по-любезна.

СЛАГА СИ БИЖУТАТА, ЧАСОВНИКА И КОЛАНА

....Мислех си, че се справям добре. Имах миниатурна тубичка паста за зъби в прозрачен плик и – ами, не знам. Кога всичко стана толкова сложно? По мое време, просто минаваше само като размахаш паспорта си. Можеше да носиш пет флакона с бензин и цял сет ножове и никой нямаше да забележи. Е, поне вече всичко свърши. Свалихте ли ги? Искам да кажа обувките – накараха ли ви да ги свалите? Е, мен ме накараха. Странно. Вие изглеждате доста по-опасен от мен.

СЕГА ВЕЧЕ Е ГОТОВА И СЯДА. ИЗВЕДНЪЖ СЕ ПАНИКЪОСВА

Билетите!

ЗАПОЧВА ДА ТЪРШУВА И СКОРО ГИ НАМИРА

Ето ги. Всичко е ОК – край с паниката. ...Не можеш да стигнеш далеч без тях. Въпреки, че с тях, аз съм тръгнала на далеч. Около света, фактически. За втори път. ... Отивам около света – отново. Пак ще направя същото отново. Около земното кълбо – пълен кръг. Малко е плашещо. Не съм спала. Притеснявам се. Но поне стигнах до летището. Е, това е все пак някакво начало. Е, докато ме слушаш да бръщолева, продължавай да си четеш книжката. Не ме оставяй да те тормозя.

САМО ЗА МОМЕНТ СПИРА

...На път за Австралия съм – бил ли си някога там? О, трябва да отидеш. Прекарах си страхотно – първия път. Това ми е за втори път. Само, че този път отивам сама – миналия път бях с другите, така че беше по-спокойно! Но пък от време на време ни трябва по някое приключение, нали? За къде пътуваш? Милано? Е, чувала съм, че е по-скоро наказание отколкото приключение. Но пък отиваш с жена си и ще ти бъде по-лесно. Може да си разделите спагетите – като двете кучета във филма на Дисни. Всеки да засмуче по от двата края.

ПАСАЖЕРИТЕ ИЗВЕДНЪЖ СТАВАТ И ТРЪГВАТ

Е, значи потегляте. ОК, чао.

ОБРЪЩА СЕ КЪМ ПЪТНИК ОТ ДРУГАТА Й СТРАНА

.... Мисля, че ги отегчих. Хората не обичат да завързват разговор с непознати в днешно време. Всеки си седи в метрото в големите градове и се опитва да избегне да погледне някого в очите, който и да е, в случай, че се окаже убиец. А, ако някой все пак те заговори, да знаеш, че ще те покани да се присъединиш към църквата му. В час пик, казват че те обарват по задника. Но на мен не ми се е случвало. А се возя в този шибан влак с часове.

ДРУГИЯТ ПЪТНИК СЪЩО СИ ТРЪГВА

О, и вие ли тръгвате? Всички бързо се изнасят. Да няма пожар случайно?

СЕДИ ТИХО ЗА СЕКУНДА. СЛЕД ТОВА ПОГЛЕЖДА ПЪТНИК, КОЙТО СЕДИ СРЕЩУ НЕЯ

Само аз и ти! Аз съм Сюзан, впрочем. Говоря много. Как се казвате? ... Името ви? – О, чужденец сте? Не говори езика? Не? Нито думичка? Е, добре тогава.

ВЪПРЕКИ ВСИЧКО ПРОДЪЛЖАВА

...Никога не мога да си държа плювалника затворен. Ако искам мога, разбира се, но не искам. От нерви е предполагам. Аз съм много нервен човек. И изнервям и останалите хора около мен. Дори и котките ми са стресирани. И ето защо никога не съм се омъжвала! Иначе съм доста неустоима, нали!

СМЕЕ СЕ НА СЕБЕ СИ

Няма нужда да отговаряте. И няма да отговорите, защото не разбирате и думичка от това, което ви говоря. Ама няма нищо – така се успокоявам. Просто ми се иска да не бях сама тук. Каква глупава крава съм. Никой не тръгва на приключение сам самичък, нали така? Винаги намиращ някой. Въпреки, че аз опитам. Но приятелите ме виждат и пресичат улицата. Което е много странно. Само ме поглеждат за миг и изведнъж се сещат, че имат час при фризьора – и се втурват към фризьорския салон отсреща. Без секунда колебание. Трябва да ме използват при евакуации. Трябва незабавно да изпразним сградата – изпратете Сюзан да започне да говори. ...Приятелката ми Джулия за малко да дойде с мен, но се страхува от самолети. Прилошава ѝ дори като минава през градината. Но си помислих „какво по дяволите“ – само защото съм сама това не трябва да ме спира. Не, че това е някаква революция при която да декларирам свободолюбивия си дух и независимост пред света. Не се опитвам да докажа каквото и да е. Не е и последно „Ура“ преди старостта – не е и аз срещу менопаузата. Вече съм била там и съм го направила. Имам си тениска и горещи вълни. Въпреки, че ми повлия – „промяната“ – и шанса ми да си намеря добър мъж. Проблемът при жените е, че трябва да преминеш през „промяната“, а проблема при мъжете е, че те никога не се променят – така че това е... За къде пътувате?

ПОСОЧВА ХОРАТА И СЛЕД ТОВА БИЛЕТА СИ

...О, прекрасно – няколко дни на плажа. За мен са три седмици – точно като миналия път. Направих го преди няколко десетилетия. Тази екскурзия. Когато бях на двайсет. Обиколих света с още няколко

момичета – беше невероятно. А тази година аз – няма да ти кажа на колко години съм – но да кажем, че циците ми спадат по-бързо от стоковата борса.

ПАК СЕ СМЕЕ НА СЕБЕ СИ

Както и да е, реших, че е крайно време да преживея наново това прекрасно пътешествие. Да преживея младостта си. И ето ме на – със същите мечти и същата раница.... но с четирсет години допълнителен багаж!

(МОЖЕ ДА СЕ СМЕНИ НА 30 ГОДИНИ, АКО Е ПО-ПОДХОДЯЩО ЗА ВЪЗРАСТТА НА АКТРИСАТА)

ПЪТНИЦИТЕ СРЕЩУ НЕЯ ТРЪГВАТ

....О, и вие ли заминавате? Ами, лек полет тогава. Надявам се да не се разбие самолета или нещо друго лошо да ви се случи.

ГЛЕДА ПРАВО ПРЕД СЕБЕ СИ, ЗАПОЧВА ДА ГОВОРИ НА СЕБЕ СИ

...Не мога да повярвам, че казах това току-що. Явно съм по-нервна от обикновено. Плещя ги едни... Слава богу, че не разбират езика... Не знам защо съм такава. Абе, ясно е, че съм на ръба. Ще обиколя света сам самичка. Всеки би изпаднал в истерия. Нищо чудно, че си говоря сама....!

ВИЖДА ДРУГА ПЪТНИЧКА В ДАЛЕЧИНАТА, КОЯТО Я ЗЯПА. ТЯ СЕ ПРОВИКВА КЪМ НЕЯ

Споко – просто говоря на себе си. Помага на нервите. Не съм луда или нещо такова. (НА СЕБЕ СИ)Ами, разбира се, може и да съм напълно луда, но пък все още не съм диагностицирана.(нямам поставена диагноза) Аз съм една енигма в смисъл на ментална(умствена) неадекватност или точно обратното.Абе, нямам и идея какво бръщолевя. Сигурно съм вцепенена от ужас. (ВИКА ОБРАТНО КЪМ ПЪТНИЧКАТА) Много съжалявам. Не ми обръщайте внимание.А, ама

вече го направихте. Тръгнахте си. Правилно решение взехте. По- далеч от лунатиците.

СЯДА МЪЛЧАЛИВО ЗА МОМЕНТ, ЛЮЛЕЙКИ КРАКА ПОД СЕДАЛКАТА. РЕШАВА ДА ПРОВЕРИ ИНФОРМАЦИЯТА НА БИЛЕТА СИ

...Името е точно, дата е точна.... скоро ще се качваме на самолета. Няма нужда да проверявам, че съм на правилния изход – вече го проверих два пъти.

ПАК ПРОВЕРЯВА ДАЛИ Е НА ТОЧНИЯ ИЗХОД

....Срамота е, че никой не дойде с мен. Щеше да е хубаво да си седиш тук и да решаваш кръстословица с някой.....да пазиш багажа на другия докато е в тоалетната или докато купува някакви безполезни списания.

ЧУВА СЕ СЪОБЩЕНИЕ: „ПОЛЕТ 174 ЗА ПАРИЖ, МОЛЯ ОТИДЕТЕ НА ИЗХОД 12. ПОСЛЕДНО ПОВИКВАНЕ ЗА ПОЛЕТ 229 ЗА БУЕНОС АЙРЕС – ИЗХОД 27.”

Една повлекана на средна възраст, отегчена до смърт на изход 35. Не, не отегчена. Чакаща. Просто чакаща. ...Трябваше да си купя една от онези джаджи – Айпад или лаптоп. Можех да си слушам Франк Синатра или да се сражавам с извънземни така да се каже. Не, че бих се оправила с някоя от тези машинки. Не съм си купила нищо през последните двайсет години, което да не изисква племеникът ми да дойде и да ми обясни как действа съответното нещо и да ми проведе бърз курс как да го ползвам. Или няма упътване или е написано от някой който си няма никаква представа как функционира човешкия мозък. Мисля, че всеки домашен компютър трябва да се продава в комплект с 13 годишен тийнейджър. Да бъде в кутията с кабелите. И да си стои там и да ти обяснява как всичко това функционира. Щото без него си напълно изгубен. ...Предполагам за това хората имат деца. Пестят от викането на инженер. Сигурно е голяма утеха да знаеш, че не ти се налага да се научиш как се включва DVD-то. Пъпчасалият ви тийнейджър ще ви спаси. Това е мисията им на тази земя. Да водят

родителите си през този непрекъснато променящ се свят. Преди беше точно обратното.....

ПЪРВИЯТ ПАСАЖЕР СЕ ВРЪЩА И ТЯ ЗАПОЧВА ДА МУ ГОВОРИ ПАК

...Да, все още си приказвам. Сега вече отегчих и себе си!

ТЯ МУ ПОМАХВА С РЪКА ЗА ДОВИЖДАНЕ ДОКАТО ТОЙ
ПРОДЪЛЖАВА ДА ВЪРВИ

...Дали да не пийна нещо? Нещо, което да ме успокои, да отпусне
нервите микафе!

ЗАПОЧВА ДА РОВИ В ЧАНТАТА СИ ЗА МОНЕТИ

Ще ми трябват дребни за кафе машината. ...Обожавам тези машини за топли напитки. Те са ужасно умни. Натискаш няколко бутона и хоп-появява се чаша с кафе. И до ден днешен не знам как функционират. Когато бях малко момиченце си мислех, че в машината седи човек с чайник гореща вода в едната ръка и кутийка нескафе в другата. Мислех си колко му е неудобно да седи в тази машина цял ден. Все още не съм се отървала от този образ и всеки път благодаря на машината. Освен, ако не работи, разбира се, тогава ѝ показвам среден пръст на тази нещастница, както правят всички останали .

СЛЕД КАТО Е НАМЕРИЛА ЦЯЛА ШЕПА МОНЕТИ, ТЯ СЕ ИЗПРАВЯ И ТРЪГВА КЪМ АВТОМАТА ЗА НАПИТКИ. ПУСКА МОНЕТИТЕ И ИЗБИРА НАПИТКАТА. ДОКАТО ПРАВИ ТОВА СЕ ЧУВА НОВО СЪОБЩЕНИЕ ПО ВИСОКОГОВОРИТЕЛИТЕ: „Напомняме на пътниците от съображение за сигурност да не оставят багажа си без надзор. Всяка вещ оставена без надзор, ще бъде взета и незабавно унищожена . Във връзка с обявения от правителството червен код за опасност от терористични атаки, пътниците се умоляват да съобщят незабавно за съмнителни лица или действия на охраната. Въоръжена охрана се намира на летището. Бъдете винаги нащрек за потенциални терористични атаки. ...Пожелаваме ви спокоен и приятен полет.”

НАПИТКАТА НА СЮЗАН СЕ ПОЯВЯВА ОТ МАШИНАТА. ВЗИМА Я И
СЛЕД СЕКУНДА СЕ НАВЕЖДА КЪМ МАШИНАТА

Благодаря! Приятен ден!

ИЛИ ОСТАВА ДО МАШИНАТА ИЛИ ЗАПОЧВА ДА СЕ РАЗХОЖДА
НАПРЕД НАЗАД ДОКАТО ОТПИВА ОТ КАФЕТО СИ

...О, рестото ми.

ВРЪЩА СЕ ДО МАШИНАТА ДА ПОТЪРСИ РЕСТОТО СИ ДЪРЖЕЙКИ
ЧАШАТА В ЕДНА РЪКА ДОКАТО С ДРУГАТА ТЪРСИ РЕСТОТО.
РАЗБИРА СЕ РАЗЛИВА МАЛКО КАФЕ НА ПОДА

О, по дяволите! (ИЗВИКВА) Някой да има парцал? ...Не? О, секунда
само –

ОТИВА ДО ЧАНТАТА СИ И ИЗВАЖДА ЦЯЛО РУЛО ТОАЛЕТНА ХАРТИЯ

Винаги си нося руло тоалетна хартия когато пътувам за далечни места.
Не, че често ми се случва да пътувам надалече. Просто не искам да
съм неподготвена. Винаги е добре да имаш запаси при извънредни
ситуации. Неща от които може да имаш нужда и разбира се нещо за
хапване. Мислех да си взема пакет бисквити, но нямах такива в долапа
– така че, си взех няколко хлебчета и няколко консервни кутии със
сардини.

ПОКАЗВА НИ ДВЕТЕ КОНСЕРВИ СЪС САРДИНИ

...С това незабавно намалявам шансовете си за някое любовно
приключение по време на почивката. ...Ама кого заблуждавам...

ИЗПОЛЗВА ТОАЛЕТНАТА ХАРТИЯ ДА ЗАБЪРШЕ РАЗЛЯТОТО КАФЕ

..Винаги ми се случват такива неща. Точно като на майка ми. Тя
разсипва повече храна на пода отколкото слага на масата. Мисля, че
това е нейния начин да спазва някаква диета. И разбира се нещата се
влошиха с напредването на възрастта ѝ. Въпреки, че в моите очи тя

никога не е била млада. Била е на средна възраст още преди да се появя аз. Родила е децата си много късно. Отлагала е раждането до когато е могла – все едно е била условна присъда.

ОТИВА ДО ЧАНТАТА СИ И ВРЪЩА ТОАЛЕТНАТА ХАРТИЯ В НЕЯ

В последните години къщата ѝ е пълен хаос – и всеки път когато я изведа навън е пълна катастрофа, особено ако се опитаме да хапнем нещо. Най-зле е със сладоледа. Имаше пълно разминаване в комуникацията между устата ѝ и дясната ѝ ръка. Фунийката сладолед подскочаше нагоре и напред с голям ентузиазъм, но винаги се разминаваше с устата ѝ и се озоваваше някъде другаде – в носа ѝ или в ухото ѝ или господ знае къде още. И тя си седеше с малиново сладко по бузите и шоколадови стърготини по бифокалните ѝ очила. Всички около нас се подхилкваха докато извадя тоалетната хартия от чантата си. Е, какви само радостни събития имаме в живота си, които очакваме с нетърпение.

ПРАВИ МОКРАТА ТОАЛЕТНА ХАРТИЯ НА ТОПКА И Я ОСТАВЯ НАСТРАНИ

...Но тя би се радвала, че съм тръгнала на пътешествие. Нейното поколение не пътуваше много надалеч. Въпреки, че успя да стигне до Венеция в разгара на летния сезон на сватбеното ѝ пътешествие. Върна се у дома с разкази за вмирисани на урина канали и градския площад така претъпкан от туристи, че самия площад не се е виждал – само туристите. А ето ме мен сега – на път за Австралия! Толкова би се гордяла.Не, фактически ще реши, че съм луда. С целия този тероризъм и опасността от летене. Ама, аз съм се подготвила (подсигурила)

ВАДИ ВЕСТНИКАРСКА СТАТИЯ ОТ ДЖОБА СИ И Я РАЗГРЪЩА

Ето, тук е написано всичко – в тази вестникарска статия. (ЗАПОЧВА ДА ЧЕТЕ)

„В случай на пожар на борда на самолета, наведете се и тръгнете към изхода; в случай на липса на кислород, сложете кислородната маска над вас; в случай на спиране на единия двигател, наведете се напред и обгърнете с ръце седалката пред вас; в случай на спиране и на двата двигателя облегнете се назад, сложете главата си между краката и си целунете задника за сбогом....! (ЗАСМИВА СЕ) Тази последната част аз си я измислих. Мисля да им е изпратя за рубриката „Писма от читатели“. Но трябва да я напишеш, да сложиш марка и да отидеш до пощата – а това е прекалено голямо усилие. Мисля си, че това е свързано с остаряването – изведнъж всичко започва да става по-сложно и изисква повече усилия. Ето защо аз съм тук. Да направя нещо, което вече съм правила – преди десетилетия. Да се принудя да го направя пак. Независимо от усилието, от болките в гърба и високото кръвно и от абсолютния ужас. Да застанеш на ръба, да се почувстваш жив отново. Преди всички мои „отново“ да започнат да ми създават прекалено много проблеми. А живота е скучен като -....кафе от автомат. (ОБРЪЩА СЕ КЪМ АВТОМАТА) Не се обиждай!

ИЗПИВА КАФЕТО НА ЕДИН ДЪХ И СЕ ОГЛЕЖДА ЗА КОШЧЕ ЗА БОКЛУК. НЕ ВИЖДА ТАКОВА И НАТЪПКВА МРЪСНАТА ТОПКА ТОАЛЕТНА ХАРТИЯ В ЧАШАТА

....Кога изчезнаха всички кошчета? Дали е станало през нощта докато всички сме спали дълбоко? Изведнъж започваме да се разхождаме с празни пликчета от чипс в продължение на половин час – просто очаквайки да се натъкнем на чудото наречено кошче за боклук!Ще я подам на паспортния контрол.

СЛАГА Я НАСТРАНИ И СЯДА ОТНОВО

Много харесвам паспортния контрол. Както вече ви казах – мъж в униформа. Винаги е едно и също – винаги с престорена сериозност. Хвърлят ви бърз поглед – изучават чертите ви. След това поглеждат снимката ви в паспорта -и се опитват да не се засмеят. Мисля си, че изобщо не проверяват внимателно снимката ми – просто ми правят знак

да мина от състрадание. Паспортната ми снимка е направо ужасна. И те карат да живееш с нея в продължение на десет години. Прилича на една от онези снимки „преди и сега“ от телевизионите предавания. Сещате се – където ви показват снимка „преди“ на някоя домакиня, която прилича на стар чувал с картофи, без грим и с прическа все едно правена от две-годишно дете с нож и вилица. „Това беше Сюзан преди пълната промяна. А ето я сега – абсолютно същата! ... Е не може да излъскаш лайно!“ ...Не, че не искам да изглеждам добре – но каквито и усилия да вложиш в устните си и в бретона, това не решава проблема ти с тялото. Колкото и да са перфектни формите ви, никога няма да доживеете момента да заприличате на моделите по кориците на тези списания или на филмова звезда и на този безкраен парад от образи, които ви натякват как трябва да изглеждате. Кой взима това решение? Тази гладна и кльоцава наркоманка ли е перфектната визия? Повечето мъже, които познавам харесват широки ханшове и гърди, които могат да спрат трафика(уличното движение) Но не и модните списания – ако изядеш повече от едно ядене на седмица , те очакват от вас засрамено да сведете глава. А фигурата ми не е чак толкова лоша, някои даже могат да кажат, че съм стройна. Мъжете ме заглеждат. Докато не си отворя устата, разбира се, тогава всичко започва шеметно да върви надолу. Отслабнах доста. Ама не с диети и спорт. Отслабнах от Диета Стрес. Повярвайте ми, събуждайте се всяка сутрин стресирана и килцата просто се стопяват. Това е единственото предимство на живота под стрес. Преди, тялото ми се разливаше във всички посоки. Беше като писта за слалом . Толкова неочаквани завои и бабунки – пуловерите ми не знаеха каква форма да заемат. За това започнах да си купувам торбести дрехи, което, разбира се кара хората да си мислят, че нещата под дрехите са още по-зле отколкото са в действителност. После минаваш на тъмни и семпли дрехи, за да не привличаш погледа върху себе си, те и без туй са толкова скучни. И после изведнъж осъзнаваш, че в стремежа си да не изглеждаш зле, вие сте накарали всички даже да не ви поглеждат . Въпреки, че съм се обличала в крещящи цветове – на сватбата на племеника ми. Тъмно кафява пола,

а горнището на много пластове и гънки в блестящо златно. Приличах на Фереро Роше...! ...Но не толкова вкусна за да ме изядеш. Но сега съм по-слаба. По-малко телесен багаж. И преди да попитате – не, никога не съм се омъжвала. Напълно сама съм. Не, че си правя реклама с това. Не знам дали ще успея да се справя с това вече. Би било хубаво от време на време да има по някой мач по борба в спалнята, и някой да ти оправи чешмата, но.... е свикваш . Започваш сама да си купуваш сифони. Харесва ми празната къща, знаеш, че в момента в който се прибереш, може да правиш каквото си пожелаеш. Ще бъде малко шокиращо да се прибереш и да видиш срещу себе си една космата маймуна, която гледа телевизиона програма за катастрофи с коли.... Не винаги съм живяла сама. Живях с Джулия – приятелката, която почти тръгна с мен на тази екскурзия. Бяхме само приятелки, разбира се, в случай, че си помислите за някакви лезбийски истории. Не, това не е за мен – благодаря. Не, че имам нещо против това. Често си мисля, че лезбийството не е чак толкова лоша идея – особено ако си представиш алтернативата... – Джулия си има гадже. Никога не очаквах, че ще се изнесе и ще заживее с него. И се почувствах предадена. Не можех сама да изплащам ипотеката и заминаването ѝ ме докара до там да заменя къща в предградията с апартамент толкова малък, че банята и кухнята са почти една в друга. Може да пикаеш и в същото време да обръщаш палачинките...! Но все пак е по-добре, отколкото нищо. Но, поне бях близо до мама. Носех ѝ списание сутрин и нещо за хапване вечер. Обичаше месо със сос и картофено пюре. И компот от праскови. И всеки ден едно и също. Понякога ѝ носех риба или хубава салата – но не можех да понеса разочарованието което се изписваше на лицето ѝ. Тя не обичаше промените. Стремеше се към живот без изненади. Което на теория звучи добре. Но на практика не е – повярвайте ми.

ЧУВАМЕ ОБЯВА ПО ВИСОКОГОВОРИТЕЛИТЕ: „ Започва бординга на полет номер 172 за Сидни, Австралия”

Това е за мен!

ЗАПОЧВА ДА СЪБИРА НЕЩАТА СИ. ОБЯВАТА ПРОДЪЛЖАВА: „
Бординга е на гейт 17”

Тръгвам! Тръгвам!

ВТУРВА СЕ КЪМ ДАЛЕЧНИЯ КРАЙ НА СЦЕНАТА И ЗАБРАВЯ ДА
ВЗЕМЕ НЕЩАТА СИ. ИЗЛИЗА. СЕКУНДА ПО-КЪСНО СЕ ВРЪЩА НА
СЦЕНАТА И БЯГА КЪМ НЕЩАТА СИ. ВЗИМА ВСИЧКО НА КУП. ТОЧНО
СЕ КАНИ ДА ТРЪГНЕ, НО ИЗВЕДНЪЖ ЗАМРЪЗВА НА МЯСТО

...Какво правя? Какво правя! Не мога да го направя сама. Няма с кого да
го споделя – нямам си никого – страхувам се от летене! Това пътуване
отнема часове. Не мога да седя на едно място толкова дълго време. Ще
започна да говоря с всеки човек в самолета! Човека, който седи до мен
ще иска да се самоубие още преди да сме излетели. Ще създавам
такива неудобства. А нервите! Ще получа инфаркт на борда на
самолета – ще трябва да ме превозят като багаж. Не мога....не мога!

СЯДА ОБРАТНО

...Като не замина ще спестя пари. Ще изгубя само парите за самолетния
билет. Но ще спестя от хотела и храната. Ако ям само хляб и сардини в
къщи, за месец ще възстановя цената на билета. О, Джулия, глупава,
дърта крава! Защо не дойде? Смяташ, че тази твоя горила наречена
съпруг няма да се справи без теб за няколко седмици? Въпреки, че не
това беше истинската причина, нали? Не. Знам за какво става дума. Не
искаше да се връщаш там. Не можеш да понесеш да вървиш в стъпките
си от когато беше на 20 години. Защото, ако го направиш, ще осъзнаеш,
че всички тези години са били пропилены. Ще видиш как си
разочаровала твоето младо аз. Как си разочаровала мен. За това е
болезнено да се върнеш там. За това боли.

ПУСКА ВСИЧКИТЕ СИ НЕЩА НА ПОДА И ЗАМЪЛЧАВА

СЪОБЩЕНИЕ ПО ГОВОРИТЕЛИТЕ: „ Последно повикване за полет 172
за Сидни, Австралия. Всички пътници незабавно на изход 17, моля.... А

това включва и теб, Сюзан. Така че, вдигни дебелия си задник и се качвай на шибания самолет.”

(КЪМ НАС)Не казаха това. Аз си измислих последното. ..Какво може да се направи тогава? Казват, че няма връщане назад. Че никога не е същото. Че трябва винаги да гледаш само напред. Но когато гледам напред, не виждам нищо. Всичко е размазано. Все едно гледаш към предстоящите ти години през мокро от дъжда стъкло. Така че, връщането назад е единствения начин да продължа напред. Да – напред към Австралия. Или, ако искам да съм точна – надолу към Австарлия.

СЪОБЩЕНИЕ:” Сюзан! Ще трябва да те влачим ли към шибания самолет?”

ТЯ СКАЧА ИЗВЕДНЪЖ

Не....Не, не трябва! Идвам! Идвам!

ВТУРВА СЕ ПРЕЗ СЦЕНАТА С ВСИЧКИЯ СИ БАГАЖ

Не тръгвайте без мен!!!

ИЗЛИЗА. ЗАТЪМНЕНИЕ

ВТОРА СЦЕНА

МУЗИКА – ФРАНК СИНАТРА ПРОДЪЛЖАВА ДА ПЕЕ „COME FLY WITH ME”. СВЕТЛИНИТЕ СЕ ВКЛЮЧВАТ И СЕ ВИЖДА БАР В ХОТЕЛ В СИДНИ, АВСТРАЛИЯ. БАРЪТ Е РАЗПОЛОЖЕН НА АВАНСЦЕНАТА ЗА ДА МОЖЕ СЮЗАН ДА Е С ЛИЦЕ КЪМ ПУБЛИКАТА. ТЯ СЕДИ НА БАРА. ПРЕД НЕЯ СА РАЗПОЛОЖЕНИ ЧЕТИРИ РАЗЛИЧНИ ЕКЗОТИЧНИ КОКТЕЙЛА. ПЛЮС НЯКОЛКО ПРАЗНИ ЧАШИ ОТ ШАМПАНСКО, КОИТО ТЯ Е ИЗПИЛА ПРЕДИ ТОВА. МАЛКО Е ПОДПИЙНАЛА, НО НЕ Е

МНОГО ПИЯНА В НАЧАЛОТО. ПО ВРЕМЕ НА СЦЕНАТА ЗАПОЧВА ВСЕ ПОВЕЧЕ ДА СЕ НАПИВА.

Направих го! Ето ме на! На другия край на света! И не катастрофирахме. Което е прекрасно. Малко съм схваната. Все пак беше дълъг полет. Слънцето изгряваше и залязваше когато му скимне и стюардесите съобщаваха, че е нощ, въпреки че всички бяхме наясно, че е четири след обяд. Но те разнообразяваха скуката като предлагаха храна в пластмасови подноси, която имаше вкус на.... на пластмасов поднос. Пуснаха ни и няколко филма.... а през останалото време аз се забавлявах като говорех с всички. Знаете ме, бързо се сприятелявам. Сигурно през половината път говорех на човека до мен. Беше прекрасен. Казваше се Джеймс. Беше чудесен слушател – въпреки че ми се стори, че задрема на няколко пъти. В края на полета настоях да ми даде телефония си номер за да може да продължим разговора си тук в Сидни. И никога няма да познаете какво стана – даде ми грешен номер! Пробвах три пъти – не съществува такъв номер. Ще съжاليا горещо, когато го разбере.... Както и да е, оцеляваш по време на полета, след това минаваш през митническия контрол, след това се озоваваш в автобус и след това – воала! Малко по-късно си вече на бара в същия този хотел, в който си била отседнала като 20 годишна – в Австралия! Уморена от полета и полу в коматозно състояние, но щастлива. И вече намерих стар другар – Бил, бармана! И първия път беше тук на бара. Ако искам да бъда честна – не го познах. Разбира се, беше доста по-млад тогава. Сега е с такова окосмяване по лицето, че някоя птичка може да свие гнездо, и с корем, на който можеш да поставиш халба с бира – но това е ОК. Важното е какво е отдолу. Той ме позна. Каза, че все още имам този блясък в очите. „О!”, казах аз. „Мислех си, че всичкия блясък е изчезнал преди години.” „Не и от мястото където съм застанал”, каза той. „О!”, казах аз. „Много си наперен” и после той каза „О!” и аз казах „О!” и после забравих какво стана. ...Това е заради дългия полет, изведнъж като че ли изпадаш в кома за пет минути. Обаче след кратка дрямка , дойдох на себе си. Той си спомни за групата

момичета и че на една от тях непрекъснато се случваха прежеждия. Всеки ден посещавам магазини, където хората не ме разпознават даже от предния ден. Но Бил, бармана, ме позна. Дори и след като бях отслабнала. Хубаво е да си те спомнят. Хубавото на Бил беше – и все още е – че знае всичко за коктейлите. И ги е наредил пред мен като модно ревю. По-добре да ви обясня, вместо да ме помислите за алкохоличка.

ТЯ ИЗПРЪХТЯВА И СЕ ЗАСМИВА НА ТОВА И ЗА МАЛКО ДА ПАДНЕ ОТ СТОЛА

... Това са напитките, които пихме – аз и момичетата – когато дойдохме тук първия път, когато бяхме на двайсет. Паулин (СОЧИ ЕДИНИЯ КОКТЕЙЛ) харесваше Пина Колада – това е ананас и кокосово мляко и ром. Джулия обичаше Текила Сънрайз (ПОСОЧВА И НЕГО) в който има портокалов сок и текила и ...„изгрев”. А голямата Дебра харесваше коктейл Александър (ПОСОЧВА ГО) което е бренди и сметана и други разни работи. А моят избор на напитка беше мое собствено изобретение – Супер Сюзан. Създадох го като избрах на посоки четири бутилки, които бяха пред мен и накарах бармана да ги мине през блендъра. И беше божествено! Проблема е, че от тогава са разместили бутилките и тази нова смес не е толкова супер като оригиналната. Но Бил ми каза, че ако изпия този коктейл последен, ще бъде вкусен, независимо от съставките. Четвъртият коктейл е винаги вкусен, твърди той. Това е в чест на момичетата – които може и да не са с мен сега, но са достойно представени от добрия стар Бил на бара. Хайде да отдадем чест на Паулин. Давай момиче.

ПРИДЪРПВА ПИНА КОЛАДАТА КЪМ СЕБЕ СИ И ОТПИВА ДЪЛГА ГЛЪТКА ПРЕЗ СЛАМКАТА

Много сладко и плътно е. Няма да те хване бързо. Сладко чадърче. На Паулин щеше много да ѝ хареса. Щеше да си вземе чадърчето за спомен (като сувенир). Беше клептоманка за всичко, което е безплатно. Събираше шишенцата с шампоан и клечките за уши от всеки хотел, в

който отсядаше. Изпразваше и мини бара без да плаща. Наливаше студен чай в бутилчицата от уиски и го слагаше обратно в мини бара. Вода в бутилката от водка и силно черно кафе в бутилката от кола. Беше доста стисната. Но мисля, че това се дължеше на факта, че трябваше да избие парите за цигарите. Спомням си как седеше тук на бара цялата първа нощ, не можеше да заспи заради часовата разлика и пушеше и пушеше докато накрая не можеше да я видиш от целия този пушек. Просто един голям облак. Не можеше и минута без любимите си цигари. Дори и докато вървеше към олтара Малборото висеше от устата ѝ. За щастие и той беше пушач – пича за който се омъжи. Шейсет на ден – така че си паснаха идеално. Изнесоха се в провинцията и си купиха прекрасен тристаен пепелник...! Където създадоха две никотинови деца и ги кръстиха Уинстън и Малборо. ...Не, шегувам се! Измислих си го! Децата се казват Карън и Кристофър. Бях на кръщенето. Не ме поканиха за кръстница, но помогнах със сандвичите. (ОТПИВА ОЩЕ ЕДНА ГЛЪТКА ОТ КОКТЕЙЛА) ...Вероятно не би могла да усети вкуса му – всичко имаше вкус на тютюн, каза ми, че и съпругът ѝ има вкус на тютюн. ...Не ми се обаждаше напоследък. Е, ако пушиш толкова много като нея, цялото ти свободно време отива за това. ...Като ви казвам, че не съм я чувала изобщо не е съвсем цялата истина. Никога не ми се обаждаше като на приятелка, но от време на време звънеше да ми съобщава все лоши новини. Не си ги чувал от години и изведнъж като гръм от ясно небе се обаждат за да ти съобщят, че някой е умрял.

ТЯ ИЗИГРАВА ОБАЖДАНЕ

„О, привет Паулин, как си?“ (ИМИТИРА ГЛАСА НА ПАУЛИН) „Е, не чак толкова добре – лоши новини...“ „О, мила. Нещо да не се е случило със съпруга ти?“ „Не – за нещастие той си е добре.“ Пауза в този момент, докато си пали цигара – мина на Малборо Лайт. Никотина е с 50% по-малко, така че можеш да пушиш двойно повече. Няколко дръпвания за да може сърцето да забие нормално и продължава:“ Помниш ли Робърт Мийрс?“ „Не, ако трябва да съм честна, не си го спомням.“ Това

обаче не я спира – „Помниш ли Алисън? Барманката в хотела до реката, която си сложи пиърсинг на зърната.“ Казвам „Да“ за да съм учтива, но в действителност не помня хотела или реката, а камо ли жената с обеци на гърдите. Какъв въобще е смисъла на халки на циците? Не може да си ги сваляш като се прибереш у дома. Но, тя продължава – „Алисън беше женена за Бари Смит, който държеше месарницата до църквата и племеницата му Бевърли, която работеше като фризьорка срещу полицейското управление – е тя беше омъжена за Робърт Мийрс.“ В този момент, по някакво чудо или от отчаяние се сецам за Бевърли, фризьорката и факта, че работеше близо да полицейското беше напълно подходящ защото прическите ѝ бяха направо престъпни. „О, да!“ изкрещях, „Този Робърт Мийрс, разбира се, че го помня. (СЕГА С ТЪЖЕН ТОН)..Защо? Какво се е случило с Робърт?“ „О, нищо,“ казва тя „но германеца, който живее в къщата срещу неговата е паднал от скала...!“ А, мен какво ми пука!? Но Паулин просто е решила, че трябва да знам. В случай, че искам да изпратя съболезнователна картичка. Кое то и направих. Изпратих съболезнователната картичка на съпруга на Паулин на годишнината от сватбата им.Но пък отидох на погребението на германеца. Ами беше четвъртък... и нямах какво да правя...

ОТПИВА ОЩЕ МАЛКО И СЛЕД ТОВА СЕ ПРОВИКВА КЪМ БАРМАНА БИЛ

Бил! Мисля, че има много кокос в коктейла – аз съм туристка, не майmunка. Не искам да кажа, че съм експерт , но ми се струва по-кокосово отколкото трябва да бъде. Просто го запомни за следващия клиент.

ОБРАТНО КЪМ ПУБЛИКАТА

Бил помоли за мнение, тъй и тъй пробвам различни коктейли, та иска да използва възможността да подобри рецептите си.

ОБРАТНО КЪМ БИЛ

Мисля, че приключих с този. Но остави чашата тук. Тя ще ми напомня за приятелката ми Паулин, която не успя да дойде.

ОБРАТНО КЪМ ПУБЛИКАТА

...Изпратих ѝ картичка да я уведомя за пътешествието си, но никакъв отговор. Може би се е преместила в нова къща. ...Доколкото си спомням изкара един лек флирт с някакво австралийче докато бяхме тук. Е, всички бяхме толкова млади. Така и не видяхме въпросния господин, но бяха оставили вратата на спалнята отворена и Дебра видя едно малко кафяво дупе да подскача нагоре надолу – и заключението ни беше за най-лошото. Не знам защо дадени жени привличат мъжете през цялото време. Дори и след смъртта на съпрузите си успяват да се сдобият с едно бързо чукане. Просто не схващам как работи поточната линия. Искам да кажа, че има мъже с които разговарям, но как продължава от тук до леглото и след това до пръстена на ръката, нямам никаква идея. Мисля, че проблема ми е, че не разбирам кога мъжете започват да флиртуват с мен. Винаги съм подозирала Джордж от магазина на ъгъла. Е, не се казваше Джордж защото идваше от Арабия, сигурно е било нещо съвсем различно. Но предишния собственик на магазина – двуметров, бял с рижава коса пич – се казваше Джордж. Когато се пенсионира, този дребен, мургав арабин пое магазина и всички продължихме да го наричаме Джордж все едно нищо не се е променило. Но не това е важното – Джордж – арабина Джордж – винаги започваше да си говори с мен щом отидех в магазина за пакет бисквити или нещо друго. И понякога ми слагаше по някоя консерва риба тон с изтекъл срок на годност безплатно, или ще сложи няколко картофа в торбата. Е, това флирт ли е? От къде да знам? ...Паулин ще знае. Свали панталоните на това австралийче преди да е успял да ѝ каже „Добрутро“. Само една ослепителна усмивка на жълтите ѝ зъби и той беше отстрелян.

ЗАТЪМНЕНИЕ

Ей, какво става?

ТЯ ПОГЛЕЖДА ЧАСОВНИКА СИ

О, полунощ е! Започва дискотеката. Бил ме предупреди. Всяка нощ, когато часовника удари дванайсет те превръщат бара във фънки дансинг. Дори и да няма никакви хора.

ДИСКО ТОПКА ЗАПОЧВА ДА СЕ ВЪРТИ И ДА ОСВЕЛЯВА СЦЕНАТА

...Обичах да танцувам. Но вече не. Не и на моята възраст. Много по-достойно е да седиш на бара с приятеля ми Бил.

ТЯ ГО ПОСОЧВА НО ОСЪЗНАВА, ЧЕ ГО НЯМА

О, изчезнал е. Бил??... Ами...в такъв случай да се обърнем към моя приятел –

ТЯ ПРЕМЕСТВА ПИНА КОЛАДАТА НАСТРАНИ И Я ЗАМЕНЯ С КОКТЕЙЛ АЛЕКСАНДЪР

...Дебра! Това беше нейното питие тогава. Какво има в него? Бренди Александър за Дебра. Горката стара Дебра...

ОТПИВА

...О, много е вкусно. Браво Бил. (ОГЛЕЖДА СЕ) Къде изчезна този човек? (ОЩЕ ЕДНА ГЛЪТКА) Не съм изненадана, че ѝ е харесал – всичко, което запушва артериите беше любимото на Дебра. Тя беше едро момиче – и това създаде проблем в самолета на идване – трябваша ѝ две седалки. Докато се промъкваше по пътеката, събаряйки списанията от ръцете на хората, можеше да видиш ужасения им поглед на всеки с празно място до тях. „О, дано да не съм аз...“ Не знам дали си даваше сметка за реакциите им. Веднъж бях в едно кафене с нея и келнерът извика без никаква причина друг негов колега просто да я позяпат. Но тя просто си поръча горещ шоколад и продължихме разговора си. Ако аз го забелязах, как тя не го забеляза? Може би просто блокираше тези неща. (просто не им обръщаше внимание) Не мога да го разбера – в крайна сметка не беше чак толкова едра. Вярно, че беше два пъти по-едра отколкото нас

останалите, но не можеше да причини пълно слънчево затъмнение. И въпреки това я зяпаха все едно цирка беше пристигнал в града.
...Предполагам, че аз съм била шибания клоун.

ИЗВЕДНЪЖ ЗАПОЧВА МУЗИКА „ BOOGIE WONDERLAND” ОТ EARTH WIND&FIRE, КОЯТО ИЗПЪЛВА БАРА. ПЪРВОНАЧАЛНО СЮЗЪН СЕ СТЯСКА, НО СЕ УСПОКОЯВА И ПРОДЪЛЖАВА ДА ПИЕ ОТ ВТОРИЯ КОКТЕЙЛ. СЛЕД НЯКОЛКО МИГА ЗАПОЧВА ДА ДВИЖИ РАМЕНЕТЕ СИ В РИТЪМА НА МУЗИКАТА И ПОСТЕПЕННО ЗАПОЧВА ДА СЕ ВЪРТИ НА СТОЛА СИ И ДА РАЗМАХВА РЪЦЕ И ДА ПРИПЯВА. СЛЕД МАЛКО СЕ ОГЛЕЖДА ДА ВИДИ ДАЛИ НЯКОЙ НЕ Я НАБЛЮДАВА. НЕ МОЖЕЙКИ ДА УСТОИ НА МУЗИКАТА СЛИЗА НА ДАНСИНГА И ЗАПОЧВА ДА ТАНЦУВА. ТАНЦЪТ Ѐ Е ДОСТА НЕКООРОДИНИРАН ПОВЛИЯН ОТ ИЗПИТИЯ АЛКОХОЛ. НАБЛЮДАВАМЕ Я КАК ТАНЦУВА ЗАЕМАЙКИ ЦЕЛИЯ ДАНСИНГ. РЕШАВАЙКИ ДА НАПРАВИ НЕЩО ПО-ДИВО СЕ ОПИТВА ДА СЕ КАЧИ НА БАРПЛОТА. С ДОСТА УСИЛИЯ УСПЯВА И ПРОДЪЛЖАВА ДА ТАНЦУВА ОТ ТАМ. С БРЕНДИТО В РЪКА ТАНЦУВА ДОСТА НЕСИГУРНО. СЛЕД МАЛКО УЛАВЯ ВНИМАНИЕТО НА БИЛ, КОЙТО ТОКУ-ЩО СЕ Е ВЪРНАЛ СЛЕД КАТО Е ПУСНАЛ МУЗИКАТА И СТАВА ЯСНО, ЧЕ Я МОЛИ ДА СЛЕЗЕ ОТ БАРА. ТЯ ПРАВИ ЖЕСТ, ЧЕ ЩЕ ГО ПОСЛУША И ЗАПОЧВА ДА СЕ ОПИТВА ДА СЛЕЗЕ ОТ ТАМ. ТОВА НЕ Е ЛЕСНА ЗАДАЧА И ВИЖДАМЕ КАК ДОСТА ТРОМАВО СЕ ИЗТЪРСВА ПО ЗАДНИК. ПОЛАТА Ѐ СЕ ЗАКАЧА НА НЯКАКВА КУКИЧКА ДОКАТО ПАДА И СЕ ВДИГА НАГОРЕ И ПУБЛИКАТА ВИЖДА БАБЕШКИ КЮЛОТИ. ПАДА НА ЗЕМЯТА, НО НЯКАК СИ УСПЯВА ДА НЕ РАЗЛЕЕ И КАПКА ОТ КОКТЕЙЛА. ОТПИВА И С КЛАТУШКАНЕ ОТИВА В ЦЕНТЪРА НА ДАНСИНГА И ЩАСТЛИВО ТАНЦУВА ДО КРАЯ НА ПЕСЕНТА. СВЪРШВА, НО ТЯ Е ГОТОВА ЗА ОЩЕ ТАНЦИ. СЛЕДВАЩАТА ПЕСЕН Е НЕЩО АГРЕСИВНО СЪВРЕМЕННО(ГАНГСТА РАП ИЛИ НЕЩО ПОДОБНО). ЗАМРЪЗВА НА МЯСТО КАТО ЗАЕК ПОПАДНАЛ В СВЕТЛИНИТЕ НА ФАРОВЕ. ПРАВИ ГРИМАСА И СЕ ЧУДИ КАК СЕ ТАНЦУВА НА ТАЗИ МУЗИКА, НО СКОРО СЕ ПРИМИРЯВА, ЧЕ СЪВРЕМЕНИЯ СВЯТ НЕ Е ЗА НЕЯ.

ПРИКЛЯКАЙКИ ТРЪГВА КЪМ БАРА КАТО ВОЙНИК ПАЗЕЩ СЕ ОТ ВРАЖЕСКИ ОГЪН. ВЕЧЕ НА БАРА И С НАЧЕВАЩО ГЛАВОБОЛИЕ ТЯ СЕ СЕЩА КАК ДА СЕ ИЗОЛИРА ОТ ШУМА. БЪРКА В ЧАНТАТА СИ И ЗАПОЧВА ДА РОВИ, НАМИРА СЛУШАЛКИ И СИ ГИ СЛАГА. КАТО ВКАРВА ЛЯВАТА СЛУШАЛКА МУЗИКАТА ОТ ЛЯВО СПИРА, КАТО СЛАГА И ДРУГАТА СЛУШАЛКА НАСТЪПВА ТИШИНА. УСМИХВА СЕ ПОБЕДОНОСНО.

...Никога не съм имала здрав сън. Тези слушалки могат да блокират всичко. Дори и 2020 година. (ГОДИНАТА Е ПО ИЗБОР) Не знам как може да се танцува на тази музика. Въпреки, че Дебра сигурно щеше да му намери цаката. Винаги в центъра на вниманието, душата на компанията. Дебра беше толкова забавна. Тя обичаше вицовете, колкото и да са мръсни, и обичаше храната. Въобще не ѝ пукаше за теглото ѝ, което беше най-готиното нещо. Въпреки, че в деня на сватбата си като сложи бялата сватбена рокля, каза, че изглежда като огромна целувка. Помислих, че това е зов за помощ. Но, сега като се връщам назад си мисля, че трябваше да не се съгласяваме с нея, но тя каза „целувка“ и ние всички вкупом кимнахме в знак на съгласие. Мъжът ѝ започна работа на другия край на страната и горе долу оттогава не бяхме я чували. ...Докато Паулин не се обади с лоши новини.

ЗАДЪРЖА КОКТЕЙЛА БЛИЗО ДО СЪРЦЕТО СИ

...И ни липсва... Странно, мисля си, че Дебра щеше да дойде с мен. Щеше много да ѝ хареса шоколадовия мус, който ни сервираха в самолета докато летяхме над океана. Мисля, че щях да ѝ дам и моя. Толкова много щеше да ѝ хареса, че с удоволствие щях да гладувам само за да видя как го поглъща. Възхищавам се на хора, които ядат за удоволствие. Толкова се притесняваме за калориите и количеството сол, че сме забравили, че храната е предназначена да носи удоволствие и да бъде вкусна. Познавам много здрави, кльощави хора, които ентузиазирано се тъпчат със салати и кус кус и разправят на

всички колко млади и жизнени се чувстват и когато си легнат вечер заспиват нещастни. Искам да кажа, че щастието не е в безглутенова паста и соя. Дебра знаеше това. Не беше теглото, което я погуби в крайна сметка – в случай, че очаквате да ви кажа, че се е задавила до смърт с телешки бургер. Не – беше някакво отвратително наследствено заболяване, което идва като гръм от ясно небе. Чакало е тихо в ДНК-то ѝ да удари в най-неочаквания момент. Нежелан подарък от господ предаван от поколение на поколение. И сега седи там, в големия бюфет на небето. „Не искам дълъг живот”, ми беше казала веднъж, „Искам щастлив живот.” Абсолютно правилно. Освен ако сте като мен и все още търсите *някакъв* живот..Виждам всички възможности пред себе си и все не успявам да ги грабна. Родена съм да бъда вечния наблюдател. ...Но, не и днес. Днес – уморена от дългия полет, малко подпийнала, с шоколадов мус по блузата ми и без никаква идея какво правя – аз живея. Каквото и да значи това. Не съществувам само – живея. Има голяма разлика. Не го сърбай. Изпий го.

С ТОВА ТЯ ИЗЛИВА ОСТАТЪКА ОТ КОКТЕЙЛА В ГЪРЛОТО СИ. СЛЕД ТОВА ОСТАВЯ ЧАШАТА НА БАРА И ПОСЯГА КЪМ СЛЕДВАЩИЯ КОКТЕЙ –ТЕКИЛА СЪНРАЙЗ.

Мисля да изведа Джулия на терасата....и да взема приятеля ѝ с нея.

ВЗИМА ДВАТА ОСТАНАЛИ КОКТЕЙЛА, ВСЕКИ В ПО ЕДНА РЪКА, ПРЕСИЧА СЦЕНАТА И ИЗЛИЗА. ДОКАТО ВЪРВИ БАРЪТ СЕ ТРАНСФОРМИРА В ОГРЯНА ОТ ЛУННА СВЕТЛИНА ХОТЕЛСКА ГРАДИНА

ТРЕТА СЦЕНА

ТЯ СЯДА НА ГРАДИНСКА ПЕЙКА И МАХА СЛУШАЛКИТЕ

...Все още е топло навън, макар че е нощ. Имаш чувство, че ще хванеш тен от луната. И толкова различни звуци. Не знам дали са птички или

гущери или – е много е тропическо. Винаги трябва да проверяваш под капака на тоалетната чиния преди да седнеш. Отдолу може да намериш цяла зоологическа градина. Ех, ето ме пак – развалих една перфектна романтична вечер. А наистина е прекрасно. (ПОГЛЕЖДА КЪМ НЕБЕТО) Осеяно със звезди и лек бриз. Даже луната е по-ярка тук. Божествено е... перфектният момент на перфектното място. Само едно нещо липсва...ПОГЛЕЖДА ПРАЗНОТО МЯСТО ДО СЕБЕ СИ НА ПЕЙКАТА ...пакетче чипс!.....О, почакай! ОСТАВЯ ДВАТА КОКТЕЙЛА НА ЗЕМЯТА И СЕ ЗАВЪРТА КЪМ ЧАНТАТА СИ КЪДЕТО НАМИРА МАЛКО ПАКЕТЧЕ С ФАСТЪЦИ ОТ САМОЛЕТА. Ядки от самолета! „Перфектното“ току-що стана още по-хубаво. ХАПВА ОТ ФАСТЪЦИТЕ И ПРЕДЛАГА И НА ТЕКИЛАТА.Ядки, Джулия?! ... Шибаната Джулия. Беше последната ми надежда. (КЪМ КОКТЕЙЛА) Отново ме остави сам самичка. Не мога да го разбера. Мисля, че бяхме страхотен отбор когато живеехме заедно. Бяхме се разбрали за много неща, например – ако някоя от нас довеждаше мъж за вечерта, то тогава другата се извиняваше учтиво и отиваше до близкото кафене за няколко часа да си хапне тортичка. Първият месец натрупах пет килограма. Тя обичаше мъжете – всички размери и форми. Високи, кльощави, стари, млади – не разбрах дали излиза на срещи или прави научно изследване. Стигна до заключението, след обстойното ѝ проучване, че има три вида мъже – красиви, чувствителни и останалите. И разбира се, въоръжена с тази мъдрост тя се омъжва за мъж, който все едно е участвал в „Планетата на маймуните“. Хората сигурно си мислят, че ревнувам. Не ревнувам, че нямам мъж до себе си, но ревнувам от тези мъже – независимо кои са, за това, че ми отнеха най-добрата приятелка. Бих ѝ простила, ако беше дошла с мен на това пътуване, но то съвпаднаше с „операцията“ ѝ. Ключката е, че ще си прави лифтинг. Тя и сега е доста опъната – замеряш я с грахче(грахово зърно) и то отскача в средата на стаята. Ако още малко опънат това лице, очите ѝ направо ще изкочат и ще говори ей от тук. (ПОСОЧВА КРАЯ НА БУЗАТА СИ) Натъпкват излишната кожа зад ушите. Вече сигурно има достатъчно кожа там отзад за нова чанта.Цял живот Джулия се опитва да изглежда по-млада отколкото е.

Мъжете ,с които излизаше трябваше да я чакат толкова дълго докато се приготви, че накрая им беше все едно дори и да приличаше на Франкенщайн. Бяха щастливи най-сетне да глътнат малко свеж въздух. Прическата също беше част от тази военна операция, всяко косъмче с гел, лак за коса и боя. А бижутата бяха внимателно подбирани от колекцията ѝ, с която предишните ѝ гаджета я бяха отрупали. Носеше ги като трофеи. Е, предполагам това е по-лесно отколкото да забива главите им на колове. И накрая идваше ред на всички тези модерни облекла. Джулия стриктно спазваше модерните за сезона цветове. Ако магазините и списанията заявяваха, че този сезон са модерни жълтото, кремавото и ягодовото – то тогава тя носеше само жълто, кремаво и ягодово, независимо дали това я правеше да изглежда като парфе. И не проявяваше никаква гъвкавост. О, не. Ако синьото не се споменаваше, то тогава всичките ѝ сини дрехи стояха заключени в онзи огромен гардероб. Като че ли, ако имаш собствен вкус и индивидуалност по някакъв начин нарушаваш закона. Мислеше си, че ако сляпо следваш модата през всеки сезон това те прави да изглеждаш по-млад. На мен всичко това ми се струва излишно усилие. Мисля си, че човек трябва да остарява достойно, ако може и недостойно, ако не може, защото ако се опитваш изобщо да не остаряваш си изгубил битката. Въпреки, че тя заслужава медал за всичките ѝ опити. ...Но само между нас – тя вече не прилича на човешко същество. Направи си тези огромни, плътни устни, които редовно инжектира за да може да изглежда непрекъснато нацупена. Малко са страшнички. Позволявах ѝ да ме целува по бузите, но сега се страхувам, че ще засмуче обещите ми. Нямам нищо против хората да се опитват да изглеждат добре – просто се чудя когато се опитват да изглеждат различни. Защо искат непрекъснато да приличат на някой друг? Трябва да живееш с това, което имаш. Да се възползваш максимално от него. Или- като в моя случай- просто остави всякаква надежда. Нямам нищо против, че изглеждам малко немарлива. Но пък и това си има предимства- можеш да се приготвиш за десет минути. Имаш повече свободно време да се чудиш какво да правиш през остатъка от деня. ... Но пък е добре да имам няколко нови тоалета за

почивката ми. Може би ще отида на пазар утре. Ще изпратя съобщение на Джулия да я питам, кои са модерните цветове този сезон и ще си купя точно обратните цветове. Ще се наконтя. На Бил може да му хареса. Бил –бармана. Много е сладък – с това оплешивяване и голямо коремче. Е, не бихте желали някой неотразим хубавец, нали? Те просто ще те използват и после ще те захвърлят. ...Кое то не звучи чак толкова лошо след четири коктейла. Като стана дума – ТЯ ОТПИВА ОТ ТЕКИЛА СЪНРАЙЗА ...добър избор Джулия. Много деликатен и изискан. Хайде на екс.

ИЗПИВА ОСТАТЪКА ОТ КОКТЕЙЛА НАВЕДНЪЖ. СЛЕД НЯКОЛКО СЕКУНДИ Я ХВАЩА И Й ПРИЛОШАВА

О, боже ...това май не беше добро решение....

(ВИКАЙКИ) Има ли някой джентълмен да ме отведе до стаята ми?

(НИКАКЪВ ОТГОВОР) ... Ще се върна на бара. Бил ще ми покаже правилния път.

ПРИБИРА ФАСТЪЦИТЕ ОБРАТНО В ЧАНТАТА СИ И СЛЕД ТОВА СЪС ЗАЛИТАНЕ СТАВА И ПРАВИ НЯКОЛКО КРАЧКИ. СЛЕД ТОВА СПИРА

О, момент – съвсем забравих.

ВРЪЩА СЕ ДО ПЕЙКАТА И ВЗИМА ПОСЛЕДНИЯ КОКТЕЙЛ СУПЕР СЮЗАН

Супер Сюзан. Не е толкова лош като преодолееш първоначалния шок. Изглежда почти привлекателен на лунната светлина или на каквато и да е приглушена светлина.

КЛАТУШКА СЕ

..Мисля си, че Бил мъничко си пада по мен. Все ми намига. Ама пък може и да е някакъв нервен тик. Трудно ми е да преценя след толкова много коктейли. Не мислите ли, че...?

МИНАВА С КЛАТУШКАНЕ ПО СЦЕНАТА, ОТПИВАЙКИ ОТ КОКТЕЙЛА СИ. СВЕТЛИНИТЕ ПОСТЕПЕННО ЗАГАСВАТ И ЗАПОЧВА МУЗИКА-МЪЖЕ, КОИТО РАБОТЯТ И ПЕЯТ „I COME FROM A LAND DOWN UNDER”

ЧЕТВЪРТА СЦЕНА

ОСВЕТЛЕНИЕТО СЕ ВКЛЮЧВА И ВИЖДАМЕ СЮЗАН НА ПЛАЖА. ОБЛЕЧЕНА Е В ЦЯЛ БАНСКИ НА РАЙЕТА, КОЙТО НАПОМНЯ ЗА 1930 –ТЕ ГОДИНИ. СЕДИ ПОД ЧАДЪР И ЯДЕ ДОНЪТ. СВАЛЯ СЛЪНЧЕВИТЕ СИ ОЧИЛА И СОЧИ КЪМ ПУБЛИКАТА С ДОНЪТА. МУЗИКАТА ПОСТЕПЕННО ЗАГЛЪХВА

Моля, пресата! Голяма новина! ...Бармана Бил ме целуна! А също и в Лос Анджелис е имало трус от 3.2 по скалата на Рихтер. Казвам ви всичко това за да ви отговоря на въпроса, „Земята разтресе ли се?” Да, разтресе се. Макар и на другия край на планетата. Да отговоря и на следващия ви въпрос – не, не се шегувам за целувката и не, не съм си я въобразила. Абсолютно не. Не съм!

ПАУЗА

..О, боже...искрено се надявам да не съм си я въобразила. ...Не събрах кураж да го попитам. Така, че отговора може да се е изгубил завинаги. И цялата тази бъркотия доведе до неизбежното – сладкиши!

ОТХАПВА ОТ ДОНЪТА

Ако трябва да съм честна- почти сигурна съм, че имаше нещо като целувка. Възможно е да е била целувка по бузата за „лека нощ”. Но това не ме спря да реагирам бурно. Мисля, че почти припаднах , все едно съм в романтичен филм от 1930 година и възкликнах останала без дъх „О,Бил....!” Все едно току-що ми беше поднесъл дозина рози и ме

беше помолил незабавно да се преместя да живея в имението му в Мелбърн. Не, че бармана Бил има имение в Мелбърн – той има каравана в Кирибили. Паркирана в предния двор на баджанака му. Но както и да е, целувката беше жест на учтивост, а реакцията ми беше толкова ненатрапваща се (деликатна, незабележима) като този бански. Днес сутринта, докато си ядях пошираното яйце, му се извиних. Каза, да не се притеснявам. Което е много благородно от негова страна. Мениджъра на хотела също прояви разбиране по отношение на танцуването ми на бара – и ми благодари, че съм забавлявала охраната на бара с часове. Имат охранителни камери навсякъде. В днешно време човек трябва много да внимава, никога не знаеш кога те записват. Хората могат да те наблюдават докато пресичаш улицата, докато се возиш в автобуса или докато си купуваш банани. Не предполагах, че живота ми е толкова завладяващ. Като бях в католическо училище ни учеха, че Бог вижда всичко. Сега ние му правим сеир. Но, поне все още няма камери тук на плажа – с изключение на тази, която прави сателитни снимки навсякъде. Но аз съм под чадъра и спестявам на интернет отрепките шанса да се полюбуват на прекрасния ми бански. Намерих го в благотворителен магазин за втора употреба. Никога не мога да устоя на дреха, която ме прави да приличам на пешеходна пътека. Вече рядко се намира този десен. Жената в благотворителния магазин ми каза, че е принадлежал на една стара мома, която е живеела над магазина. Носела го е когато е получила инфаркт докато е била на почивка в Атина. Което, трябва да се съгласите, би накарало всеки облечен в него да почувства болка в гърдите. Като стана дума за инфаркти...(ТЯ ОТХАПВА ОТ ДОНЪТА) вината не е моя - донъта беше в кутията ми за обяд, която ми дадоха от хотела. Донът, сандвич със шунка и ябълков сок. Екзотично пътешествие из кулинарните шедьоври на Австралия! Човек би си помислил, че ще сложат печено кенгуро или парче от коала – ама, не. ...Но, храната е последното нещо за което човек би мислил докато си седи тук на плажа препичайки се на слънце и гледайки вълните. Прекрасно е. Дойдох по обяд. Не успях по-рано заради махмурлука.

Мисля, че най-зле ми се отрази Текила Сънрайза. Питие предназначено никога да не видите изгрева. След него ще си прекарате деня в леглото с пакет замразен грах на главата. Но Бил го направи толкова красив този коктейл. Мисля пак да се пробвам на бара тази вечер, но без никакви коктейли. И без повече целувки. Ще приема едно приятелско помахване за лека нощ, а може и да ми намигне с тези негови блестящи очи. ...Не, не съм влюбена. Изобщо не съм. Не и на моята възраст, това не би било нормално. Трябва да съм доволна от цялата тази красота на природата пред мен. Кой се нуждае от мъж когато има слънце и сладкиши.

ОТХАПВА ОТ ДОНЪТА И СИ СЛАГА СЛЪНЧЕВИТЕ ОЧИЛА

...Вълните са доста по-големи от колкото очаквах, а морето е по-синьо. Или е океана? Отсъствах от училище в урока по география. Както и да е, но във водата има акули – така че никакво плуване, стой си където си си. „Челюсти“ няма да хапнат от тази раирана наслада. Казват, че ако те нападне акула, трябва да забиеш молив между очите ѝ. Всичко това е много хубаво, но кой по дяволите си носи молив когато отива да плува?! (ОТНОВО ОТХАПВА ОТ ДОНЪТА) ..Със сигурност не съм толкова сладка като него. О, много обичам хубав донът. Има много холестерол, мазнини и захар – което значи, че независимо от акулите, аз пак рискувам живота си. Но, това съм аз, винаги живея на ръба. ...Трябва да отбележа, че и Бил е небрежен когато става дума за храна. Отгледал си е шкембе, което подскача не само нагоре, надолу, но и настрани. Нарича го „Щастливото шкембенце“. То представлява радостта от отхвърлянето на всичко здравословно в живота. Много прилича по форма и размер на шкембето на приятелката ми Дебра – и то можеше да се движи в четири посоки. Малките деца доста се стряскаха като го видеха. Но пък винаги вървеше в комплект с усмивка на лицето ѝ.

СВАЛЯ СЛЪНЧЕВИТЕ ОЧИЛА

...О, липсва ми тази усмивка. Тя беше искряща като коледна елха. И излъчваше двойно по-голяма надежда. ...А, надежда. Тази сляпа и заблуждаваща емоция. На надеждата трябва да ѝ се търси отговорност. Най-много през декември. Това е причината – противно на всякаква логика – че все още украсяваме коледното дърво надявайки се да оправдае очакванията ни. Окачвате лампички, камбанки, изкуствен сняг, дядо коледи, сърнички, еленчета, свещички – е, всичко това прилича на начало на едно прекрасно парти. Което винаги завършва с вас проснат на дивана, в дълбока депресия, да гледате някое музикално предаване и да пърдите като армагедон. И докато гледате лампичките, камбанките, снега, дядо коледите, сърничките, еленчетата, свещичките продължавате да се чудите защо изобщо сте си направили труда след като Коледа никога няма да бъде същата както когато сте били на шест. И дори тогава е била надценявана (пре-експонирана) защото всички настояват да ви купят чорапи. Майка ми мислеше, че това е практично, а баща ни не искаше да ни разглезва.

ТЯ СТАВА И ОТИВА КЪМ КРАЯ НА СЦЕНАТА КЪМ ВОДАТА КАТО
ВЗИМА КУТИЙКАТА С ЯБЪЛКОВ СОК

Татко никога не ни хвалеше, камо ли да ни глези. Родителите ни толкова се притесняваха да не станем самонадеяни (горделиви), че никога не ни хвалеха за каквото и да е. А най-малко пък мен. Не, че съм имала много основания да се възгордея. Съгласна съм, че дете което се перчи е гадно нещо. Но пък е за предпочитане пред дете, което няма нищо с което да се гордее....

ПОГЛЕЖДА КЪМ МОРЕТО. ЗАДЪРЖА ВНИМАНИЕТО НА НЯКОЙ,
КОЙТО МИНАВА С ЛОДКА НАБЛИЗО. ИЗВИКВА МУ

Ей, привет! Видях ви да се мъчите с тази лодка, докато си търсех местенце да се настаня. Заслужава ли си? Ама, няма двигател. Е, поне ще развиете мускули докато гребете. Греблата могат и да са от помощ ако ви нападне акула. Да, разбира се, че има. Не ви ли предупредиха? Ама, не се притеснявайте. Те няма да ви нападнат – кожа и кости сте. Те

искат да има нещо за дъвчене, а вие ще бъдете много хрупкав. Не обръщайте внимание на думите ми. Не се притеснявайте, ако видите перка над водата. Трябва да се притеснявате, ако акулата се гмурне под лодката.

ЧОВЕКЪТ С ЛОДКАТА БЪРЗО СЕ МАХА

Може би казах нещо нередно. Няма да ми е за първи път.... Сега, като си помисля съм била доста досадно дете. Така, че родителите ми сигурно са били прави. А сега като ги няма вече наоколо, не мога и да ги обвиня. Фактически, много малко хора са все още наоколо. След първото пътуване до Австралия – Коледата беше велико събитие. Четирите момичета се събирахме и разглеждахме снимките от пътешествието ни, много се смеехме на всичко, което ни се беше случило. Правехме го година след година, докато постепенно една по една не отплуваха. Джулия, много скоро след операциите престана да идва на тези сбирки. Не искаше да се сблъсква с образи на какво в действителност прилича тя. Но, Дебра винаги се отбиваше на Коледа и носеше по някой нелеп подарък. Веднъж донесе вибратор от Тайланд. Не знаех какво точно е това и го сложих на камината с коледна украса около него. Това накара Дебра искрено да се смее. О, как само се смееше. Още чувам звънкия ѝ смях около мен.... особено сега.

ВКАРВА СЛАМКАТА В КУТИЙКАТА СИ С ЯБЪЛКОВ СОК И ОТПИВА

...По наше време никога не сме имали ябълков сок в пластмасова кутия с толкова дълъг срок на годност.Имахме просто плодове.

ОТПИВА ОТНОВО ДОКАТО ПОГЛЕЖДА НАДОЛУ КЪМ КРАКАТА СИ

...Абе ,дали да не си натопя пръстчетата.

ТЯ ПРОТЯГА КРАК НАПРЕД И РЕАГИРА КОГАТО ДОКОСВА ВОДАТА

Охо, доста е топла. Може би по-късно през седмицата ще се осмеля да вляза малко по-навътре. Страхувам се да вляза сама – не се страхувам, че ще се намокря, искам да кажа, че ще вляза колкото да уплаша

водораслите. Просто къпането в морето е едно от нещата, които е хубаво да бъдат споделени. Докато водата се плиска около теб и вълните те изненадват и губиш равновесие – всички тези дейности те карат да се смееш неловко и да протегнеш ръка назад и да хванеш нечия друга ръка.

ТЯ ПРОТЯГА РЪКА НАЗАД ВСЕ ЕДНО ЩЕ ХВАНЕ РЪКАТА НА НЯКОЙ.
ТЪЙ КАТО НЯМА НИКОЙ ЗАД НЕЯ ТЯ ПРАВИ ТЪЖНА ФИЗИОНОМИЯ

..Нямам нищо против да се храня сама, да пазарувам сама, да спя сама.
Просто понякога ми се иска да....

ПАК ПРОТЯГА РЪКА НАЗАД, НО ПАК НЯМА НИКОЙ ТАМ. ТЯ ПРОСТО
ПОВДИГА ПРИМИРЕНО РАМЕНЕ

....Но, не винаги имаш правото на избор. ..Не съжалявам, наистина.
Понякога даже си мисля дали аз не съм късметлиятката. Искам да кажа,
че не съм пристрастена към цигарите, не съм си отишла от този свят
преждевременно и не съм обсебена от пластичната хирургия. Ето ме,
вечния оцеляващ, с добри дробове и същото лице с което съм
започнала. Късметлиятка! Скоро казах всичко това на Джулия и тя ме
изглежда доста изненадано. Въпреки, че Джулия винаги изглежда
изненадана – лицето ѝ не може да изразява други емоции. Постоянно е
замръзнало в една емоция – широко отворени очи и опънато
отблъскващо лице. Тя изглежда отблъскваща докато разхожда кучето,
докато купува зеленчуци, докато зарежда миялната. Господ да ѝ е на
помощ, ако нещо действително шокиращо ѝ се случи, лицето ѝ няма да
знае в коя посока да поеме.

ЗАБЕЛЯЗВА ДРУГ ЧОВЕК В ДРУГА ЛОДКА

О, ето още един.... О, ама това е Бил! Бил!!!

ЗАПОЧВА ЕНТУСИАЗИРАНО ДА РЪКОМАХА, ОБАЧЕ СЕ УСЕЩА, ЧЕ Е
ПО БАНСКИ И ИЗТИЧВА ДА ВЗЕМЕ КЪРПАТА, С КОЯТО ПОКРИВА

ГЪРДИТЕ СИ , А С КУТИЯТА ОТ ОБЯДА СЛАБИНИТЕ СИ. СЛЕД ТОВА
СЕ ВРЪЩА НА БРЕГА И ЗАПОЧВА ДА МУ ВИКА

Какво правиш тук? Ще те изядат... Да, ще бъдеш изяден! Погледни се само, акулите ще пируват цял месец. Като плаващ бюфет си. Ще излезеш ли на брега? Мога да си разделя сандвича със шунка с теб. ...О, добре – разбирам. Няма нищо. Ще се видим на бара по-късно- след като разгледам забележителностите. Въпреки, че ти сам по себе си си забележителност! ..А, отплува. Чао! Чао, Бил!

МАХА СЛЕД НЕГО ВЪОДУШЕВЕНО, ПОДСКАЧАЙКИ КАТО МАЛКО
МОМИЧЕНЦЕ.

...Не, не съм влюбена... Не мога да се разсейвам....Имам неща за вършене. Трябва да обиколя всички тези места, на които бяхме първия път. Ще направя много снимки. И когато се прибера у дома, ще се поява без предупреждение в къщата на Джулия за да ѝ ги покажа. Очаквам с нетърпение изненадата на лицето ѝ.....!

СВЕТЛИНИТЕ УГАСВАТ. ВЕДНАГА ЗАПОЧВА ИЗПЪЛНЕНИЕ НА
ПИАНО, КОЕТО ПРОДЪЛЖАВА ДА НАЧАЛОТО НА СЛЕДВАЩАТА
СЦЕНА. СВИРИ СИЛНО ДОКАТО АКТРИСАТА СЕ ПРЕОБЛИЧА И
ПОСТЕПЕННО ЗАГЛЪХВА С НАЧАЛОТО НА СЛЕДВАЩАТА СЦЕНА

ПЕТА СЦЕНА

СВЕТЛИНИТЕ ОСВЕТАВАТ СЮЗАН, КОЯТО Е ОБЛЕЧЕНА
ОФИЦИАЛНО ЗА ВЕЧЕРЯ В БАЛНАТА ЗАЛА НА ХОТЕЛА. ЗАСТАНАЛА
Е В ЪГЪЛА ДО ВХОДА. ЧУВА СЕ НЕЖНА МУЗИКА ОТ ПИАНО. ТЯ Е С
ВИСОКИ ТОКЧЕТА И ВЕЧЕРНА РОКЛЯ КУПЕНА ТОЗИ СЛЕДОБЕД ОТ

БЛАГОТВОРИТЕЛЕН МАГАЗИН. В ТАЗИ РОКЛЯ ГЪРДИТЕ Й ИЗГЛЕЖДАТ ПО-ГОЛЕМИ. ДЪРЖИ КАНТА ШАМΠΑНСКО В РЪКА.

Събота вечер е и съм се наконтила в любимата ми рокля. Фактически ми е любимата рокля от около четири часа защото си я купих днес следобед. Да, дори и в Сидни имат магазини за втора употреба. Направо съм късметлийка защото май че никой не е умрял в тази рокля! И след това разточителство с роклята, реших, че трябва да си купя и подходящи обувки към нея. Може и да е грешка понеже не ме бива да ходя на високи токчета. Това е и една от причините защо още стоя тук в ъгъла до вратата. Не съм сигурна, че ще успея да стигна до масата с напитките без проишествие. Не ме притеснява толкова клатушкането на тези токчета и евентуалното падане, колкото неразборията, която ще сътворя пътъом. Докато падам едната ми ръка с шампанското може да удари някой новозенландец, а другата да оцели някой дипломат в слабините. Въпросът е не какво ще се случи с мен. Това е като при пиян шофьор. Не става въпрос за риска, който поемаш към себе си, а това, че представляваш опасност за всички около теб. Въобщо не знам защо ги купих тези обувки. Предполагам не съм искала да разочаровам Бил като се появя с прекрасна вечерна рокля и маратонки с дебели чорапи. Не, че би имал нещо против. Той би простил всичко. Както и да е, решението е взето и ето ме готова за излитане. Кой по дяволите ги е измислил тези токчета – карат всеки да изкриви походката си и лазейки да стигне до някоя клиника по травматология. Мисля, че дизайнера е партньор на някой хиропрактик. Единствения начин да избегна неловка ситуация е ако си остана където съм. Вече си имам шампанско и предупредих обер келнера да праща по някой свой колега в моя посока на регулярни интервали. Така, че по добре да си стоя тук отколкото да рискувам да се сгромолясам в средата на залата. Ще бъде лошо начало на вечерта. И ще бъде жалко да проваля такова хубаво събитие, защото се празнува юбилей на хотела. Не знам колко години, но на персонала е позволено да поканят по един гост и Бил покани мен. В началото ми се стори много мило, въпреки че той не спомена, че не се е сетил за никой

друг, когото да покани. Той е ерген, не се сприятелява лесно и има само една сестра, но явно не са в добри отношения от както е излязла от затвора. И ето ме мен тук и сега. А и осветлението е приглушено, което както знаете вече, ме прави още по-привлекателна. Другото голямо предимство да си позициониран в ъгъла, до изхода, точно до вратата е, че може незабележимо да си тръгнеш. Ако си в средата на стаята и искаш да си тръгнеш трябва да си проправиш път с хиляди молби и извинения за да се измъкнеш. Но тук точно до вратата можеш тихо и незабележимо да изчезнеш без никой да забележи. Единственият недостатък да си до вратата е, че хората влизат и започват да ти подават палтата и чадърите си. А аз решавам, че е невъзпитано да не ги поема. ...Един даже ми даде бакшиш!

ТЯ НИ ПОКАЗВА ПАРИТЕ КОИТО Е ПОЛУЧИЛА

Така че, ще се почерпя по-късно. Аз съм свикнала да съм гардеробиерка. Като млада работех в един театър през лятото. Бях или на гардероба или пазех чантите на хората или късах билетите. Беше много приятна работа защото повечето разпоредители бяха безработни актьори или стажант певци и музиканти. Много често имаше повече таланти хора във фоаейто отколкото на сцената. Трябва повече да се замисляте, когато отивате на театър или на концерт – човекът, който ви показва мястото може да е следващия Пласидо Доминго или Лорънс Оливие. Но, пък може и да са следващата аз! (следващия като мен)...

Работата беше хубава, но публиката понякога не толкова. Особено ако беше опера. Тогава всички хора, колкото и обикновени да бяха в действителност, изведнъж решаваха, че са много начетени и интелигентни само защото са си купили билет. Трябва да са били от средната класа и елегантни двойки, защото са отишли на опера! Но само пет минути след началото, цялата фасада се разпада, когато единия се обърне към другия и възкликне, „По дяволите, на италиански е.“ После имате и тези, които са посетили балета Киров или Большой да гледат „Лебедово езеро“ или онзи балет, където всички танцуват все едно са марионетки. Тези хора са даже още по-груби. Когато директора

на театъра се пенсионира, го попитаха какъв подарък иска – и той си поиска автомат за да може да застреля от балкона публиката, която идва да гледа балет. Но мисля, че накрая получи часовник....което е срамота. Но работех там само едно лято. На другото не ме поканиха. Приказвах много, започвах разговор с всеки, а те не искаха да им се отвлича вниманието. Две минути преди вдигането на завесата и при опашка от сто човека зад тях, хората не се радват да ги разпитваш къде живеят, с какво са дошли и дали гърдите им са истински. Аз винаги коментирам първото нещо, което ми идва наум. От опит знам, че ако гърдите са истински те са много поласкани от въпроса. А съпрузите им греят от гордост все едно току-що са им показали новородените им близнаци. Само когато гърдите са изкуствени и натъпкани със желатин тогава се обиждат от въпроса и те поглеждат толкова изненадано как въобще такава мисъл може да ти дойде наум. Ама да бъдем честни, толкова е очевадно, че са изкуствени когато някоя седемдесет годишна дама застане пред теб с навирени цици, които ще ти извадят окото. Абсолютно ясно е, че Господ няма пръст в тази работа. Но, както вече казах, не ме поканиха да работя там отново...

ЗАБЕЛЯЗВА КЕЛНЕР С ПОДНОС ХРАНА ДА МИНАВА НАБЛИЗО

О, ако обичате!

ТЯ СЕ ПРЕСЯГА ДА СИ ВЗЕМЕ ХРАНА, НО ПРОПУСКА ДОКАТО ТОЙ ОТМИНАВА

...Копеле. Мисля, че имахме споразумение. (ПОГЛЕЖДА КЪМ ДРУГИЯ КРАЙ НА СТАЯТА) Трябва да има храна близо до мокрия бюфет.

ОТПИВА ОТ ШАМΠΑНСКОТО СИ

...Е, може да опитам да стигна до там. Не е чак толкова далече – и прекрасния Бил ще ме чака там да ме поздрави. Всичко е от нерви и притеснения. Просто се успокой. (ПРЕПРАВЯ ГЛАСА СИ ДА ЗВУЧИ ПО-ЕЛЕГАНТНО) Ако мислиш като дама и говориш като дама – ще вървиш и като дама.Да. Точно така.

ИЗПИВА ОСТАТЪКА ОТ ШАМПАНСКОТО НА ЕДИН ДЪХ, СЛЕД ТОВА
СЕ ПОДГОТВЯ И ЗАЛИТАЙКИ ТРЪГВА ПРЕЗ СТАЯТА ВСЕ ЕДНО
ВЪРВИ ПО ЛЕД. ЗАСИЛВА СЕ ЗА ДА СТИГНЕ КРАЯ НА СТАЯТА,
ИЗВИНЯВАЙКИ СЕ НА РАЗЛИЧНИ ХОРА ДОКАТО СЕ БЛЪСКА В ТЯХ.
НАКРАЯ СЕ СТОВАРВА ВЪРХУ ЕДИН СТОЛ ДО МОКРИЯ БЮФЕТ

... А ако вървиш като патка и говориш като патка – значи си патка! Но ето
ни тук. Пристигнахме. Къде е Бил? ...Бил? Може би е отскочил за лед.
(КЪМ ДРУГА ГОСТЕНКА) Здравейте! Нови обувки. Кошмар. Трябваше
да си сложа маратонките. (ПОГЛЕЖДА КЪМ КРАКАТА НА ЖЕНАТА)
Прекрасни обувки. От къде са...? Джими Шу? Това името на магазина ли
е или на господина, който ви ги е купил? ..О, да – дизайнерът – „Джими
Шу“. Звучи по-скоро като тейк-ауей. ...Скъпи ли са? ...Колко?! По
дяволите – можеше да си направиш пластична операция за тези пари.
(можеше да имаш ново лице за тези пари) (ЖЕНАТА СИ ТРЪГВА) А,
вече тръгвате ли си?

ЗАБЕЛЯЗВА ПОЛОВИН ШИШЕ ШАМПАНСКО НА МАСАТА

Забравихте си шишето... Е, добре. Не трябва да става зян.

ТЯ НАПЪЛВА ЧАШАТА СИ С ШАМПАНСКО, ОГЛЕЖДАЙКИ ДРУГИТЕ
ГОСТИ В ТОВА ВРЕМЕ

(С ЕЛЕГАНТНИЯ СИ ГЛАС) О, всички сме много изискани. Да отидем ли
на балет?

ТОВА ОТВЛИЧАНЕ НА ВНИМАНИЕТО Й Я КАРА ДА ПРЕПЪЛНИ
ЧАШАТА И ШАМПАНСКОТО СЕ РАЗЛИВА ПО МАСАТА

(С НОРМАЛНИЯ СИ ГЛАС) О, мамка му! Бил! Трябва ми парцал. Бил!

ВСЕ ОЩЕ НИКАКЪВА СЛЕДА ОТ НЕГО

Няма ли някаква кърпа, ще потече навсякъде.

ТЪРСИ КЪРПА НАОКОЛО, НО НЕ УСПЯВА ДА НАМЕРИ

Мога да направя само едно нещо за да спася положението

БЪРКА В СУТИЕНА СИ И ВАДИ НАВИТА ТОАЛЕТНА ХАРТИЯ.
ИЗПОЛЗВА Я ЗА ДА ПОПИЕ ШАМПАНСКОТО. СЛЕД ТОВА ХВЪРЛЯ
МОКРАТА ХАРТИЯ В КОФИЧКАТА (ШАМПАНИЕРАТА)ЗА ЛЕД, КОЯТО Е
ДО НЕЯ

Е, едната работа я свърших, но сега трябва да реша другия проблем.
(ПОГЛЕЖДА НАДОЛУ КЪМ БЮСТА СИ) Сега е повече изток отколкото
запад.

ВАДИ ТОАЛЕТНАТА ХАРТИЯ ОТ ДРУГАТА ЧАШКА НА СУТИЕНА,
РАЗДЕЛЯ Я НА ДВЕ И Я НАТЪПКВА ПО РАВНО В ДВЕТЕ ЧАШКИ.
ДОКАТО ПРАВИ ТОВА БИЛ СЕ ВРЪЩА

О, Бил! (НЕЛОВКО Й Е) Аз само... не гледай. Аз просто.... Е, трябваше
да го направя. Иначе гледайки ги щеше да ти прилошее.(да те хване
морска болест) Е, как си? ...О, да, добре съм. Въпреки, че не си чувствам
краката. Купих си обувки с високи токчета да изглеждам по-елегантна –
за теб. И нова рокля. Сигурно не си имал възможност.... Е, да все пак си
на работа. Полу на парти, полу на работа. Като мен – полу на парти,
полу правейки се на идиот. Казва се мулти функционалност. О,
харесва ли ти? (ИМА ПРЕДВИД РОКЛЯТА) Купих си я днес от магазин в
Сидни. Не е точния размер – но лесно се облича и съблича, е не че
намеквам нещо. Сложих си и високи токчета. О, ти вече ме видя. Е, поне
успях да се добера до тук цяла. Без инциденти по пътя, слава богу. ...О,
наистина ли? Е, може да съм разсипала малко храна на земята. ...О, да,
прекарвам си чудесно. Тази седмица не се спрях – тур с лодка, тур с
автобус, тур из прекрасните сгради, ядох раци, буболечки и господ знае
какво още. Бях на плаж – всеки ден- както знаеш и отидох до Кирибили,
където ти е караваната. Но не я видях. ...Да, мога да си представя, че е
малко клаустрофобично, но нали ти живееш сам в нея. А съм сигурна,
че караваната ти е прекрасна отвътре. Малка и трудно да се натъпчеш в
нея, но върши работа. Като пенис.

ОТПИВА ОТ ШАМПАНСКОТО СИ И СЕ ОБРЪЩА НА ДРУГАТА СТРАНА ЗА МОМЕНТ

...Не мога да повярвам, че казах това. (ЧУДИ СЕ КАК ДА ОПРАВИ НЕЛОВКАТА СИТУАЦИЯ И СЕ ОБРЪЩА ОТНОВО КЪМ БИЛ) Не, че съм голям експерт! ...Извинявай, малко съм нервна. Само си приказвам... Не трябваше да идвам. Чувствам се малко не на място. Винаги първа си тръгвам от партитата. Кое е жалко защото обичам да танцувам и да се забавлявам. Но после дадени хора се появяват и развалят всичко. А ти ме караш да се чувствам още по-нервна.... Разбира се, че ме караш да се чувствам нервна – стоиш си срещу мен в цялата си прелест и аз пак съм едно кикотещо се двайсет годишно момиче. Ето ме – вече затварям кръга. Можеш ли да танцуваш Бил? Не – така си и мислех. Много малко мъже могат. Искан да кажа, че се опитват да се кълчат, но в класическите бални танци хич ги няма. Добре, че съм свикнала да си танцувам сама. ...Не, не. Не се притеснявай – ние старите моми го можем това най-добре. Ще ми пуснеш ли някое готино парче да потанцувам. Някое СД с романтична музика. ...Благодаря.

БИЛ ТРЪГВА НАНЯКЪДЕ

..Той е толкова сладък...

ПОГЛЕЖДА КЪМ КРАКАТА СИ

Не мога да танцувам с тези обувки. Няма да оцелея.

СВАЛЯ ОБУВКИТЕ И ГИ СЛАГА НА БАРА. СЛЕД ТОВА ДОПИВА ШАМПАНСКОТО СИ.

(ИЗВИКВА) Можеш да напълниш чашата или обувките, оставям това на теб.

В ТОЗИ МОМЕНТ СПИРА ПИАНО МУЗИКАТА И ЗАПОЧВА ПЕСЕНТА НА ЙОН МАКЛАУЛИН „ТОЛКОВА БЛИЗО“ ОТ САУНТРАКА НА ФИЛМА „ОЧАРОВАН“. СЮЗАН ОДОБРЯВА МУЗИКАТА И ВДИГА ПАЛЕЦ КЪМ

БИЛ. СЛЕД ТОВА БОСА ОТИВА ДО ЦЕНТЪРА НА БАЛНАТА ЗАЛА И ЗАПОЧВА ДА ТАНЦУВА ДО КРАЯ НА ПЕСЕНТА. ПЪРВОНАЧАЛНО САМО СТОИ ЗА ДА УСЕТИ МУЗИКАТА. СЛЕД ТОВА ЗАПОЧВА ПЛАВНО ДА СЕ ПОКЛАЩА. УВИВА РЪЦЕ ОКОЛО ТЯЛОТО СИ ВСЕ ЕДНО НЯКОЙ Я ПРЕГРЪЩА. ЗАТВАРЯ ОЧИ. СЛЕД МОМЕНТ ПРОТЯГА РЪКА НАЗАД ВСЕ ЕДНО СЕ ОПИТВА ДА ХВАНЕ РЪКАТА НА НЯКОЙ ЗАД НЕЯ. (СЪЩОТО, КОЕТО НАПРАВИ В СЦЕНАТА НА ПЛАЖА) ОТВАРЯ ОЧИ И ВИЖДАМЕ ЗА МОМЕНТ ТЪГАТА В ТЯХ, ЧЕ НЯМА КОЙ ДА ХВАНЕ РЪКАТА Й. ОТНОВО ЗАТВАРЯ ОЧИ. БАВНО ПРОТЯГА РЪЦЕ И ВСЕ ЕДНО ХВАЩА РЪЦЕТЕ НА ВЪОБРАЖАЕМ МЪЖ И ТАКА ПРОДЪЛЖАВА ДА ТАНЦУВА ИЗ СТАЯТА ВСЕ ЕДНО ЕЛЕГАНТЕН КАВАЛЕР Я ВОДИ. ТРЯБВА ДА СЕ НАПРАВИ ТАКА, ЧЕ И НИЕ ДА СИ ПРЕДСТАВИМ ПАРТНЬОРА Й ТАКА ЯСНО КАКТО СИ ГО ПРЕДСТАВЯ ТЯ. МУЗИКАТА СЕ ЧУВА ПО-СИЛНО И ТЯ ЗАПОЧВА ДА СЕ ВИХРИ НА ДАНСИНГА. ОТВАРЯ ОЧИ И ВИЖДАМЕ РАДОСТ В ТЯХ. ТАНЦУВА ДОБРЕ ВСЕ ЕДНО СЪНУВА. ТОВА ТРЯБВА ДА СЕ НАПРАВИ С ДОБРА ХОРЕОГРАФИЯ. МУЗИКАТА ЗАПОЧВА ДА ЗАТИХВА, ТАНЦЪТ СВЪРШВА И ТЯ СЕ ПОКЛАНЯ НА ВЪОБРАЖАЕМИЯ СИ КАВАЛЕР. СЛЕД ТОВА ОТИВА ДО ЪГЪЛА В СТАЯТА ОТ КЪДЕТО ЗАПОЧНА СЦЕНАТА. ПОСЛЕДНИТЕ ТОНОВЕ НА ПЕСЕНТА ЗАГЛЪХВАТ. ТЯ СЕ ОБРЪЩА КЪМ ПУБЛИКАТА

Защо всеки път като видя привлекателен мъж се втурвам първа към него? А после, когато той покаже интерес към мен се втурвам в обратната посока. Като внезапна буря, която ме е връхлетяла. Сърцето ми казва едно, а мозъка ми – който не е известен с усилената си работа – изведнъж започва да работи на бързи обороти. Толкова въпроси без отговори. Как ще тръгнат нещата между нас? Дали някой ден няма да ме намрази? Дали любовта не е още един източник на болка? Може ли жена на моята възраст да приеме такова предизвикателство? Може ли мъж и жена да са истински щастливи в Кирибили? Ами котките? И разбира се, може ли да ме обича такава каквато съм?. Трябва да има някаква причина за това, че досега не ми се е случвало. В това е

работата. Трябва да се променя. Да се стегна и организирам. Ако някой някога ме пожелае, трябва да престана да бъда себе си. Моето лудо аз. Проблемът е , че в това съм най-добра. Толкова очаяна за любов, че бих запратила всяка любов с писък през прозореца. Даже не знам как станах толкова ексцентрична. Родителите ми не бяха ексцентрици. Водя сравнително нормален живот. Храня се балансирано – месо, яйца, картофи, алкохол....още алкохол. И ако се опитам да се променя, няма да искам дълго. Или поне няма да е истинско. Приятелките ми мислят, че много са се променили. Но не са. Просто малко по-излъскани и бляскави са. Все още виждам тези глупави двацет годишни девойки. Въпреки, че Господ ми е свидетел, положила доста усилия да ги заровят (погребат). ...Но не и аз. Все още малкото изгубено глупаче в ъгъла на стаята. Това, което не се промени. Това, което не може да се промени.

КЕЛНЕР С ОЩЕ ХРАНА МИНАВА ПОКРАЙ НЕЯ

Да, ще си взема едно от тези. Благодаря. ...Ехо, ей?! (ОТНОВО НЕ УСПЯВА ДА СИ ВЗЕМЕ) Все едно даже не ме забелязват! Аз съм невидимата жена. Ще си умра от глад. Добре, че има рум сървиз. Предлагат студен хамбургер с повяхнала салата, но по-добре това от нищо. Може би е най-добре да се качвам в стаята си.

ПОГЛЕЖДА КЪМ БИЛ

Заел е на бара. Бил се е изгубил в тълпата. Трябва да го оставя на нея. Нека бъде с колегите си. Фактически мога да започна да си стягам багажа. Летя за дома след по-малко от 36 часа. Обратно към старото място и старото мен. Да, по-добре да започна да стягам куфарите. Това е готиното да си в ъгъла, близо да изхода, лесно си тръгваш.

ТЯ ТИХИЧКО ИЗЛИЗА. МУЗИКАТА ПОСТЕПЕННО ЗАГЛЪХВА

ШЕСТА СЦЕНА

МУЗИКА – ШАРЛ АЗНАВУР ПЕЕ “DANCE IN THE OLD FASHIONED WAY”. СВЕТЛИНИТЕ ОСВЕТЯВАТ ОТНОВО БАРА. МЕНЮ С КОКТЕЙЛИ СТОИ ОТВОРЕНО И ИЗПРАВЕНО НА БАР ПЛОТА, С БЕЛЕЖКА ПРИКРЕПЕНА КЪМ НЕГО. ВЛИЗА СЮЗАН. НОСИ АВСТРАЛИЙСКА ШАПКА ОТ КОРК, КОЯТО ВИСИ НА ВРАТА Й НА ВРЪЗКИ. НОСИ ДВА БЕЗУМНО ТЕЖКИ КУФАРА, КОИТО ЕДВАМ ВЛАЧИ. ДОТЪРЯ ГИ ДО БАРА И ГИ СЛАГА ЗАД НЕГО ТАКА, ЧЕ ДА СА СКРИТИ ОТ ПОГЛЕДА НА ПУБЛИКАТА. НОСИ И МАЛКА ЧАНТА ПРЕЗ РАМО.

Тези куфари са определено по-тежки от преди. Сигурно е от три-седмичното събиране на бутилчиците с шампоан от хотела. Срамота е да не ги вземе човек. Никога не знаеш кога ще ти потрябват. Купих и три бурканчета с вегитарианско сладко и тази прекрасна шапка. ...Толкова изискан купувач съм. (СВАЛЯ ШАПКАТА) Купих и бумеранг за Джулия, защото реших, че ще ѝ напомня за гаджетата ѝ. Тя ги захвърля с такава сила, че после се чуди защо не се връщат.Нямаше смисъл да купувам нещо за Паулин, защото никога не я виждам – въпреки, че когато ми се обади следващия път да ми каже за нечие самоубийство, ще ѝ разкажа за пътешествието си. Видях много неща, които щяха да харесат на Дебра, но... Както и да е – ето ни тук готови за път. Още един дълъг полет, но съм сигурна, че ще си намеря някой с който да си бърбря. Ъпгрейдвах си билета на „премиум“ икономична класа, което ти осигурява още десет сантиметра място за краката, плюс, че стюардесите ти се усмихват от време на време. Това си е направо страхотно. Дърпат завеската зад теб все едно ще те кремират. Но целта е да те отделят от простолюдието в икономична класа. Чудя се до какъв прекрасен мъж ще седна? Ще имаме за толкова много неща да си говорим. Е, поне аз ще говоря със сигурност. Негов ще бъде избора дали ще се присъедини към мен или не. Независимо от всичко аз ще си дърдоря. Забелязала съм, че винаги се стига до това те да започнат да кимат в знак на съгласие или да се усмихват на всеки 30 секунди на най-неподходящите места. Мъжете мислят, че могат да ни заблудят, че

ни слушат, докато в това време си мислят за футболните резултати или си ни представят разсъблечени.

ВИЖДА БЕЛЕЖКАТА ПРИКРЕПЕНА КЪМ МЕНЮТО

О, мисля си, че тази бележка е за мен...

ОТКАЧА БЕЛЕЖКАТА И ЗАПОЧВА ДА ЧЕТЕ

...От Бил е. (ЗАПОЧВА ДА ИМИТИРА АВСТРАЛИЙСКИЯ МУ АКЦЕНТ)
„Скъпа Сюзан – пожелавам ти прекрасен полет до дома – опитай се да не разсейваш пилота с тези твои невероятни крака. Върни се скоро. На нас тук долу вече ни липсваш. Бил.“ (ОТНОВО С НЕЙНИЯ ГЛАС)Има и три целувки – с две повече отколкото получих от него. Сладурче. Не можеше да е тук за да ме изпрати лично. Снощи пак имаше диско и той работи до 4 сутринта. Така, че сега си е в дома си на колела, хъркайки. Аз също съм му написала бележка.

ИЗВАЖДА СГЪНАТО ПИСМО ОТ ДЖОБА СИ И ЗАПОЧВА ДА НИ ГО ЧЕТЕ

Първо заглавията на главите – „Извинявай, Моля, Недей, Надявам се, Благодаря, Защо“. (СЕГА ЗАПЪЛВА ПРАЗНИТЕ МЕСТА) „Скъпи Бил....**Извинявай**, че танцувах на бара и че обърнах подноса с хапки. **Моля** те пиши ми и ми разказвай за всичките си приключения докато ме няма. Един ден може и да ти изпратя е-мейл, но тъй като още се боря как да си включа тостера, сигурно няма да е скоро. **Недей** забравя да пускаш Earth, Wind & Fire в дискотеката, защото не знаеш кога на някоя дъртофелница ще ѝ се дотанцува. **Надявам се** да си намериш някоя готина жена със собствена каравана. **Благодаря** (ПРАВИ ПАУЗА), че ми помогна да осъзная, че няма нищо страшно да остаряваш. Единственото престъпление е, че се чувстваш стар. Превърна ме отново в двайсет годишна въпреки метеоризма и нестабилните колене.

СПИРА, ИЗГЛЕЖДА ПРИТЕСНЕНА, ВАДИ ХИМИКАЛКА И ЗАДРАСКВА ПОСЛЕДНОТО ИЗРЕЧЕНИЕ

...**Защо** не ми дойдеш на гости някой ден? Да обиколиш света е хубаво нещо. Всеки трябва да го пробва поне веднъж на всеки четиридесет години. С обич, Сюзан“

СГЪВА ПИСМОТО

...Поставих само две целувки, защото са ми казвали, че е най-добре да ги оставиш да искат още- въпреки, че тяхното „още“ не е мой проблем-важното е те да поискат изобщо нещо. Ама трябва да призная, че имаше някаква странна химия между нас с Бил. Предполагам има Биловци навсякъде, ако се постарая да ги потърсиш. Но този Бил е на онзи континент. Е, какво толкова, само от другата страна на света.
...Дали да не добавя още две целуцици за късмет?

ОТВАРЯ ПИСМОТО И ПОСТАВЯ ОЩЕ ДВЕ ЦЕЛУВКИ

..Готово.

СЛЕД ТОВА СГЪВА ОТНОВО ПИСМОТО И ГО ПРИКРЕПЯ КЪМ МЕНЮТО

...Довиждане, приятелю.

ОСТАВЯ МЕНЮТО НА БАРА ЛЕГНАЛО. ДОКАТО ГО СЛАГА ВИЖДА КАКВО Е БИЛО СКРИТО ЗАД НЕГО ДОКАТО Е СТОЯЛО ПРАВО – МИНИАТЮРНА ТОРТА С ЕДНА СВЕЩИЧКА И ЗАПАЛКА ДО НЕЯ. ТЯ Е ИЗНЕНАДАНА И ТРОГНАТА И С РЪЦЕ ЗАКРИВА УСТАТА СИ ОЧАРОВАНА И НЕВЯРВАЩА

О, Бил!!...Безмълвна съм...

СПИРА ЗА МОМЕНТ. СЛЕД ТОВА ВЗИМА ЗАПАЛКАТА И ЗАПАЛВА СВЕЩТА. ГЛЕДА Я КАК БЛЕСТИ И СЕ УСМИХВА. СЛЕД ТОВА ЗАТВАРЯ ОЧИ И СИ ПОЖЕЛАВА НЕЩО. СЛЕД ТОВА ДУХВА СВЕЩИЧКАТА.

Честит рожден ден, Сюзан.Скоро ще трябва пак да започна да планирам следващото си пътуване до тук – за следващия си юбилей.

Който ще бъде....е, няма да чакам още четирдесет години – ще приличам на Тутанкамон. Може да дойда за шейсет и първия си рожден ден или когато навърша шейсет години и половина. Това звучи по-добре. Надявам се, все още да работи тук. Ако ли не, ще го откроя. Въпреки, че дома му е мобилен.....

СЛАГА ТОРТАТА ВНИМАТЕЛНО В ЧАНТАТА СИ

Ще си я запазя за пътуването. Може екипажа да ми изпее „Честит Рожден Ден“..... Каква глупачка съм само, не купих подарък на Бил. А трябваше. Няма нищо, което да му напомня за мен. Освен ако не....

ЗАПОЧВА ДА РОВИ В ЧАНТАТА СИ И НАМИРА ДВЕТЕ КОНСЕРВИ СЪС САРДИНИ, КОИТО Е ДОНЕСЛА СЪС СЕБЕ СИ

А! Сардините!!! Знаех си, че ще намеря нещо.

ПОСТАВЯ КОНСЕРВИТЕ НА БАРА

Е, не е като кутия шоколадови бонбони, но поне ще бъде изненада. И все пак са от родината. ...Колко странно ще бъде прибирането у дома. Вървиш по улицата и виждаш все същите физиономии, хора, чиито живот е мудар, докато моя се завъртя неочаквано като въртележка. Възрастните жени в квартала ходят прегърбени все едно са помъкнали тежки куфари, въпреки че ръцете са им празни. Приведени, напрегнати, все едно целия свят е легнал върху плещите им. И аз си нося моя товар (багаж), но изведнъж той ми се струва лек като перце.

СЮЗАН МИНАВА ЗАД БАРА ДА СИ ВЗЕМЕ КУФАРИТЕ. БЕЗ ПУБЛИКАТА ДА Е ВИДЯЛА КУФАРИТЕ СА БИЛИ ПОДМЕНЕНИ СЪС ИДЕНТИЧНИ, НО ПРАЗНИ. ОБАЧЕ ТЯ ПРАВИ ФИЗИОНОМИЯ ВСЕ ЕДНО СА ВСЕ ОЩЕ ТЕЖКИТЕ КУФАРИ. ДОКАТО СЕ БОРИ С КУФАРИТЕ В СРЕДАТА НА СТАЯТА ЗАПОЧВА МУЗИКА – „VOOGIE WONDERLAND“. ТЯ СПИРА НА МЯСТО. СЛЕД ТОВА ЗАПОЧВА ДА ДВИЖИ РАМЕНЕТЕ И ДУПЕТО СИ В РИТЪМА НА МУЗИКАТА. СЛЕД НЯКОЛКО МИГА МУЗИКАТА СЕ УСИЛВА И ТЯ ЗАПОЧВА ЩАСТЛИВО

ДА ТАНЦУВА. ТЯ ВДИГА ДВАТА КУФАРА ВЪВ ВЪЗДУХА И ЗАПОЧВА
ДА СЕ ВЪРТИ В КРЪГ С КУФАРИТЕ ВДИГНАТИ ВИСОКО. МУЗИКАТА
ЗАПОЧВА ДА СТИХВА. ТЯ СПИРА ДА СЕ ВЪРТИ. СВЕТЛИНИТЕ СЕ
СМЕНЯТ ЧУВАМЕ СЪОБЩЕНИЕ ПО УРЕДБАТА ДОКАТО СЦЕНАТА СЕ
СМЕНЯ И ВЕЧЕ Е ЛЕТИЩЕТО В СИДНИ

СЪОБЩЕНИЕ:“ Напомняме на пасажерите, че нямат право да носят
течности и остри предмети в ръчния си багаж. Обаче, парфюми и
бутилки с вода могат да бъдат закупени след паспортния контрол на
хипер инфлационни цени. Моля не оставяйте багажа си без надзор,
защото подозрителни вещи и подозрителни англичани могат да бъдат
прибрани и унищожени. Бординга за полет 99 на Британските
авиолинии до Лондон, Катуик ще започне скоро на гейт 21.“

СЮЗАН СЕ ОБРЪЩА КЪМ НАС ВСЕ ОЩЕ С КУФАРИТЕ В РЪЦЕ

Имах избор – да остана в Сидни, да опитам да се променя, да видя как
ще се развият отношенията ми с Бил, или – да се върна у дома, да си
бъда старото аз и да помахам на Бил за сбогом. Реших да избира
второто. Ще бъда сама, но поне ще бъда себе си. Бях спокойна докато
не се появи тази торта за рождения ми ден.

ОСТАВЯ КУФАРИТЕ НА ЗЕМЯТА

Кой би си помислил, че той ще се сети да направи такова нещо. Това е
най-малката торта, която съм получавала и същевременно
най-грандиозната. Така, че му купих това

ВАДИ КУТИЙКА ЗА БИЖУТА ОТ ДЖОБА СИ, ОТВАРЯ Я И ВИЖДАМЕ
ЗЛАТНА ХАЛКА

Не, не. Това не е годежден пръстен. (МАЛКО ПО-ВИСОКО) Не съм
луда!!!

В ТОЗИ МОМЕНТ НЯКОЙ МИНАВА ПОКРАЙ НЕЯ

Извинявайте, не исках да ви стряскам. Просто си говоря сама. За къде пътувате? Бразилия!? О, внимавайте. Там има риби, които могат да ухапят пениса ви. Не се разкрачвайте, стискайте краката си. (МАХА ЗА ДОВИЖДАНЕ) Чао. (ОБРАТНО КЪМ ПРЪСТЕНА) Докъде бях стигнала? О, да – „луда“. Това е пръстен за приятелство. Показва, че искам да подържаме контакт. Показва, че го харесвам. Показва, че ще се върна. О, да – казах ли ви? Резервирах си билет тази сутрин. Връщам се след три месеца. Е, 92 дни и 14 часа за да съм точна. Мислех си, че е невъзможно заради трите ми породисти котки и заради много скъпия билет. И след това ми просветнаще продам котките!!! ...Понякога се удивлявам колко съм умна. Бил ще дойде да се срещнем точно преди полета ми. Тогава ще му дам това. Надявам се да му хареса. Не е истинско злато, но важно е, че съм се сетила. Да му го дам и да му кажа колко много той означава за мен ще бъде последното нещо, което ще направя на това приключение и първото на новото ми приключение.

ПРИБИРА ПРЪСТЕНА

Хайде да поемаме тогава...

ПРАВИ НЯКОЛКО КРАЧКИ КЪМ ИЗХОДА, НО СЕ БЛЪСКА В ПЪТНИКА С КОЙТО Е ПЪТУВАЛА ДО АВСТРАЛИЯ

О, здравей отново!!! Джеймс, нали? Седяхме един до друг на идване. Спомняш ли си? (ПОВТАРЯ НЕГОВИТЕ ДУМИ) „Няма да го забравя до края на живота си“ – е, трябва да призная че е много мило от твоя страна. Няма да повярваш, но си ми дал грешен номер. Обзалагам се, че се чувстваш глупаво. До Лондон ли летиш? О, добре. На кой ред си? ...На моя!!! Може да продължим разговора оттам където спряхме!Добре ли си? Пребледня като платно. Трябва да вземеш нещо. Не искаш да оповръщаш целия самолет, нали? Чао....

ГЛЕДА ДОКАТО ТОЙ ОТМИНАВА, СЛЕД ТОВА СЕ ОБРЪЩА КЪМ ПУБЛИКАТА

...Е, чао.

СЮЗАН НИ СЕ УСМИХВА. ЧУВАМЕ КРАЯ НА ПЕСЕНТА НА СИНАТРА
„ЕЛА ПОЛЕТИ С МЕН“. ТЯ ТРЪГВА КЪМ ИЗХОДА С КУФАРИТЕ
ДОКАТО СВЕТИНИТЕ ПОСТЕПЕННО ЗАГАСВАТ. С КРАЯ НА
ПЕСЕНТА СВЕТИНИТЕ УГАСВАТ

КРАЙ